

YENİ OSMANLILIK HASTALIĞI'nın

Yeniden Servis Edilmesi Nedeniyle

Osmanlı Devletinin Kuruluşunun

700. Yılı Kutlamanın Abesliği

Ve

ATATÜRK'ün Osmanlılar Hakkında Görüşleri

Prof. Dr. Ahmet SALTİK

*Atatürkçü Düşünce Derneği Edirne Şubesi Başkanı
Trakya Üniversitesi Öğretim Üyesi¹*

www.ahmetsaltik.net

Sevgili okuyucumuz;

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu yazıda belirtilen tüm görüşler, yazarın *kişisel* görüşleridir. Görev aldığı kuruluşları bağlamaz. Yazarın toplumsal konumunu belirtmek için görev yeri ve ulusal ölçekte önemli ve o ölçüde de saygın bir demokratik kitle örgütündeki görevi belirtilmiştir.

Yazar, kendisini **Yüce Atatürk'**ün en kutsal kalıtı, en büyük yapıtı olarak elbette pek haklı biçimde övündüğü **Cumhuriyet'**i emanet bıraktığı inançlı kuşaklardan saymaktadır. Kıdemli ve sıkı Cumhuriyetçi bir üniversite öğretmenidir. En temel işlevlerinden birisi olarak, **Büyük Atatürk'**ün üniversite öğretim elemanlarına verdiği devrimi ulusa sürekli ve en açık biçimde anlatarak savunmayı üstlenmiştir :

➤ **“.. İşaret ettiğim ilkeleri Türk gençliğinin beyninde ve Türk ulusunun bilincinde sürekli canlı tutmak, Üniversitelerimiz ve Yüksek Okullarımıza düşen başlıca görevdir.”**
(Atatürk, *Çağdaşlaşma ve Demokrasi, Ergün Aybars, İleri Kitabevi 1994, syf. 155*)

Sağlıklı bir tarih bilinci, hem doğrudan veya *ideolojik işgallere* karşı uyanık olmak hem de başkalarına karşı benzeri suçları işlememek açısından biricik güvencedir.
(A. Erdoğan Aydın, *Türkler Nasıl Müslümanlaştırıldı? Cumhuriyet, 08.03.94, syf. 12*)

Prof. Ozankaya, Söylev'in, bir anılar kitabı değil, belgesel bir sunuş olduğunu vurgulamaktadır. O'na göre Söylev, Mustafa Kemal Atatürk'ün anıları değildir, bir **toplumbilim klasığıdır**. Birinci sınıf bir toplumbilim, devrim toplumbilimi, ulus-kurma toplumbilimi, sömürgeciliği ortadan kaldırma toplumbilimidir. Türk Devriminin yaratıcısının deyimiyle, **“Özgürlük ve bağımsızlık kavramlarına sahip**

¹ Dr. Saltık, Mayıs 2004'ten bu yana Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı AbD Öğretim Üyesidir.

bir halkın karşısında, dünyanın en güçlü ordularına sahip devletlerin ve onların işbirlikçilerinin dize geleceği” bilincidir.

O yüzden, günümüz kuşakları **SÖYLEV**'i okuyup anlamadan günümüzü de asla değerlendiremeyeceklerinin, kolaylıkla tuzaklara düşüp yanıltılabileceklerinin ayırında olmalıdırlar. Eğer bu böyle olsaydı, belki de Osmanlı'nın 700. Yılı'nı kutlamak gibi tümüyle sanal bir konu yapay biçimde ülke gündemine oturtulmazdı. Ama hala geç değil.. Ne yazık ki, çoğu batılı, Yüce Kurtarıcıyı biz Türklere daha iyi anlamış durumdadır. Buna bir yandan sevinirken, bir yandan da üzülmemek elde değil. Bakınız ABD Büyükelçisi Charles H. Sherrill ne diyor :

“ Bugün dünyanın hiçbir yerinde devlet adamlığı bakımından Atatürk'ten üstün bir kimse yoktur.. bir kurtarıcı, bir yeniden canlandırıcı, bir ulusal kahraman ve dünya çapında bir devlet adamı..” (*Atatürk Yolu, Turhan Feyzioğlu, syf. XVIII-XIX*) Artık şu **Mustafa Kemal kompleksini** aşalım ve tüm dünyanın önünde şapka çıkardığı bu büyük Türk Devrimcisi'ni anlamaya çalışalım. O'na seçenek üretmek yerine, gösterdiği yoldan gidelim. Tarihin acıması ve bağışlaması olmadığını akıldan çıkarmayalım..

Dolayısı ile **Yeni Osmanlıcı**'ların ve yandaşlarının çok yapay fakat ustaca planlarla gündeme soktukları, 79 yıl önce 10 Ağustos 1920 tarihli Sevr Anlaşması ile yıkılıp gitmiş bir devletin, Osmanlı Devleti'nin 700. yılını kutlamak gibi anlamsız bir süreç hakkında söyleyeceklerimiz vardır: Söylenecekler, halkımıza, *gerçekte* gelişmelerin hedeflerini ve arka planında neler olduğunu sunma amaçlıdır.

21/22 Mayıs 1999 gecesi SHOW TV'de Sayın **Hulki Cevizoğlu**'nun **Ceviz Kabuğu** programında Sayın **İsmet Bozdağ** konuktu. Saat 03.00 sularında, Atatürk'ü Anadolu'ya, Osmanlı'nın kurtuluşu için Vahdettin'in yolladığını söylüyordu. Telefona sarılarak programa ulaştık ve belgeleri ile bu savı bir kez daha çürüttük. Sn. Cevizoğlu bizi, canlı yayında iken, izleyen hafta için konuşmacı olarak çağırdı (27/28 Mayıs 1999). Sayın Bozdağ ile benzer konular işlendi. Programın sonuna doğru Osmanlı'nın 700. Yılı'nı kutlamanın bize göre yersiz olduğu konusunu açtık. Yaklaşık 10 dakika süren açıklamamız oldu. Söylemlerimiz aykırı ve radikal -doğrudan Sn. Cevizoğlu'nun nitelemesi- gelmiş olmalı ki, bir Osmanlı tarihçisi ile bizim karşı karşıya gelmemizin uygun olacağı belirtildi. Bu çağrı da 24/25 Haziran 1999 gecesi gerçekleşti.

Ancak bizim Çanakkale'de olmamız yüzünden telefon ile katıldık. Sayın Prof. Dr. Ahmed Akgündüz, bir İslam hukuku tarihçisi olarak programda tek konuktu ve Osmanlı'ya cansiperane savunarak asla ve kata zerre toz kondurmuyordu. Uzun telefon bağlantısı ile bu yazıda ayrıntılı okuyacağınız gerekçeleri ileri sürdük. Görüşlerimiz epey tepki topladı, epey de yankı uyandırdı. Epey tehdit ve küfür iletileri aldık yazılı ve sözlü.. Çünkü Fatih'in, Yavuz'un sapık cinsel tercihlerini örneklemiştik.

2/3 Temmuz 1999 gecesi ise Prof. Akgündüz'ün karşısında Ankara SBF'den Sn. Prof. Dr. İlber Ortaylı oturuyordu. Ne yazık ki, militan Osmanlıcı Akgündüz'ün karşısında denge sağla(ya)madı ve bize göre “ortalardan” gitti Sn. Ortaylı. Bu programda da telefon bağlantısı şansımız oldu ve 1 saati aşkın süre hatta kalarak tartışmaya katkı verdik. Bu kez Osmanlı'nın şeriat düzeni daha çok masadaydı. Biz derinleştirmek istedik konuyu. Osmanlı'nın tüm dünyayı **dar-ül harb** ilan ederek insanları cennet ve onun “huri” (eş, karı), “vildan ve gilman”ları vaadi ile kandırarak ölüme sürüklediğini söyledik. Sayın Akgündüz çok öfkeliydi :

Biz Kuran'a laf söylüyorduk O'na göre, O söyletmezdi. Hafızdı, çok iyi biliyordu Kuran'ı. Kuran'da "gılman (küveli oğlanlar)" sözü olmadığını öfkeyle kezlerce haykırdı. Kuran'dan Tur 24 suresinin Arapça'sını okuduk, "gılmanun" diye çoğul biçimi vardı..

Ardından, ünlü Latin atasözünü anımsadık :

Verba volent, scripta manent (**Söz uçar, yazı kalır**).

Osmanlı ile ilgili kapsamlı bir yazıyı **ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERGİSİ**'nin değerli okurlarına da sunmayı arzuladık. Elinizdeki yazı böyle oluştu. Başta Dergi Yayın Yönetmeni ve ADD Genel Başkan Yardımcısı **Sayın Aydemir CEYLAN** Beyefendi olmak üzere, emeği geçen herkese, insanlığın aydınlanması yolunda verdikleri uğraştan dolayı içtenlikle teşekkür ediyorum. Ne var ki, ciddi bir güçlüğü huzurunuzda getirmek zorundayım. O da, 700 yıllık çok kapsamlı bir tarihin 20 sayfa dolayında nasıl ele alınacağıdır. Böylesi dar oylumlu (hacımlı) bir çalışmanın dizgesel (sistematik) olma şansı çok az. Bir de **Neo-Osmanlıcılar**ın tezlerine yanıt vermek ve Cumhuriyetçi bakış açısı ile karşılaştırarak sunma zorunluğu eklenince sıkıntı daha da büyüyor. Bu bakımdan, kuşkusuz pek çok alana girilememiştir; hoşgörüle karşılanacağını umuyoruz..

Sevgili okuyucumuz;

Öyleyse, sabır ve hoşgörü ile bu yazıyı okumaya çaba gösterelim. Hemen belirtelim ki, bu dizelerin yazarı, yaşama dolayısıyla tarihe de *nesnel* bakmayı yöntem edinmiş bir bilim insanıdır. Uzmanlık alanında 140'ı aşan² yerli ve yabancı yayını, kitap bölümleri vardır. Bir sivil toplumcu olarak ülkemizin pek çok yöresinde, TV'lerde... toplumsal konularda yüzlerce konferans vermiştir. Önyargılardan uzak kalmaya olağanüstü çaba harcamaktadır. '*Safkan bir Osmanlı*' düşmanı hiç değildir. Değişik pencerelerden görebildiklerini paylaşmayı hem bir görev, borç hem de tartışılmaz bir *hak* bilmektedir.

Hiç kimse kalkıp bunun salt tarihçilerin işi olduğunu ileri sürmemelidir. Kuşkusuz konunun tarihçileri ilgilendiren boyutları çoktur; ancak konu tümü ile bu bilim alanının kapsamında da değildir. Esas olarak böylesine bir bakış açısı, yaşamın tüm alanlarını tarih bilimi ve onunla uğraşanların tekeline bırakmak olurdu ki, herhalde bunun sağduyu ile bağdaşır yanı yoktur. O halde bu ülkenin sıradan bir yurttaşı, aydın olma uğraşı veren bir bireyi olarak, herkes ölçüsünde bizim de söz hakkımız tartışma dışıdır...

Bu makalemiz, **Atatürkçü Düşünce Dergisi**; ADD, Ocak 2000 sayısında tam metin basılmıştır. Ayrıca : **Bursa Defteri**, Eylül 1999 sayısında da tam metin olarak yayınlanmıştır.

² 16.5.12'de toplam 293 bilimsel yayını (247 ulusal + 46 uluslararası)..

GİRİŞ :

“Yaptığımız bir ihtilaldir, köklü bir inkılabı dönüştüremezsek başarılı olunamaz.”

Sözü 1909 tarihlidir ve Yüzbaşı Mustafa Kemal tarafından bir İttihat ve Terakki Kongresi’nde söylenmiştir. (*Atatürk, Çağdaşlaşma ve Demokrasi, Ergün Aybars, İleri Kitabevi 1994, syf. 148*)

Biz de kendimizi ait saydığımız Cumhuriyetçi kadrolar olarak bu sözün iletisinin ayırındayız. Cumhuriyet’e uyanık bekçilik yapacakların, bu kısa tümcede saklı derin iletiyi almış olduklarına ve Türkiye Cumhuriyeti’nin sırtını asla yere getirmeyeceklerine inanarak başlıyorum..

Son birkaç aydır ülkemiz gündeminden inmeyen maddelerden biri, Osmanlı Devleti’nin kuruluşunun 700. yılı kutlamaları. *Ritüel bağımlısı* bir toplum olarak anma heveslisiyiz. Göreceli zaman içinde bir referans arıyoruz. Hala buna gereksinimliyiz ve bu bağlamda geleneksel olduğu üzere, çoğunluğun yandaş olduğu gözükken bu süreçlere karşı çıkışlar pek hoş karşılanmıyor. Anlaşılan o ki, insanlarımız düşüncelerinde, ördükleri kozalarında ‘*rahatsız edilmek*’ istemiyorlar. Kendi kurdukları küçük dünyada barışıklar. *Aykırı sesler* keyiflerini kaçırıyor. Oysa gerçekler nasıl ortaya çıkacak her şeyi konuşmaz ve yazmazsak? Acaba günümüze dek öğrendiklerimiz ne ölçüde gerçek? Resmi tarih kapsamında belletilenler gerçeklerin çok uzağında olmasın sakın? Hem “gerçek” gerçekleri öğrenirsek ne olur ki? Hemen her gün çok değişik alanlarda yoğun olarak yaşadığımız “**Beyin iğfalini!**” bir ölçüde önlemiş oluruz belki de..

Birbirimizin görüşlerini beğeniriz ya da beğenmeyiz.. Fakat **Voltaire**’in dediği gibi;

“ Görüşlerinize katılmıyorum. Ama onları dile getirme özgürlüğünüz için canımı bile veririm..”

olgunluğu içinde olmaktan başka çözümümüz yok. Çok uzun yılların tarihsel koşullanmışlığını aşmak ve **Yüce Atatürk**’ün dediği gibi, “..tarihi yapanla yazanın ayrılması sonucu, gerçeğin büsbütün şaşırtıcı bir nitelik aldığı..” tuzaklı bir ortamdan sıyrılmaya çalışmalıyız.

* **Gerçekleri öğrenmekten korkmamalı!**

Çünkü çok açıktır ki, biz bilmesek de gerçekler hükmün bize danışmaksızın yürütmektedirler. Hiç bilmek gibisi olur mu? Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu? Bilmediğini bile bilmeyen olmak insanoğluna yakışır mı? Bir kez şu korkuyu mutlaka aşmalıyız :

Osmanlı tarihini öğrenir ve onu mahkum etmek durumunda kalırsak tarihsizliğe mi uğrarız? Tarihsel köklerimizi mi yitiririz? Tarihle bağımız kopar da ortada mı kalırız?

Yok böyle bir şey.. Yeryüzünde yaşam sürüyor ve her şeyin bir geçmişi var. Bu bağı koparmak olası değil. Ancak, sorgulayan akıl, kendisini geçmişte yaşanan yanlışlıkların onayıcısı olmaktan alıkoyabilir. Bu uygar insanların ve onların oluşturduğu toplulukların tarihsel bir hakkı ve o ölçüde de ödevidir.

* Tarih yadsınamaz ancak reddedilebilir. Buna da herhalde hakkımız vardır..

* Tarihin asla bağışlamadığı bir tutum varsa o da *devekuşu davranışıdır.*

Örn. Alman Başbakanı Willy Brand, geçtiğimiz yıllarda İsrail'i ziyaretinde bir törende, Hitler'in soykırımına uğrayanlar anısına yapılan anıtın önünde *diz çökerek* tarih önünde İsrail halkından ve dünya kamuoyundan özür diledi. Brand bu davranışı ile Hitler faşizminin insanlığın utancı olan tarihsel kıyımını onaylamadığını, reddettiğini belirtmiş oldu yalnızca. Almanlığını ya da Alman tarihini ise hiç yadsımış olmadı

Bizim durumumuz da biraz buna benziyor.. Osmanlı'dan hemen hemen hiç olumlu kalıt (miras) almadık. Çok ilginç bir bilgi sunalım :

Türkçe'nin resmi dil olarak kabulü, Osmanlı'nın yıkımından ancak 50 yıl önce, 1876'da 1. Meşrutiyet ile olmuştur. Hızla parçalandığını, sonunda resmen iflasını ilan ettikten sonra (1875) gören Osmanlı, kurtuluşun ana öge Türklere dayanmakta olduğunu çok geç de olsa görmüştür. Ama yine unutmamak gerekir ki, Osmanlı, Kuvva-yı Milliye'nin verdiği ulusal kurtuluş savaşında düşmanlarla işbirliği yapmaktan da geri durmamıştır. Osmanlı'ya sahip çıkarak, geçmişte yaptığı ciddi yanlışların şimşeklerini günümüzde Türkiye üzerine çekiyor. Dünya kamuoyunun düşmanlığını kazanıyor, barbar ve saldırgan Türk imajını silemiyoruz.

OSMANLI'NIN 700. KURULUŞ YILINI KUTLAMAK NEDEN 'ABESLE İŞTİGAL' ?

Cumhuriyet Gazetesi'nin usta kalemi **İlhan Selçuk** Pencere köşesinde, bu kutlamaları bir düet kurgusu ile ele aldı (10.07.99) :

- *Peki, Osmanlı İmparatorluğu'nun 700. yılını neden kutluyoruz?*
- *İkelliğimizden...*
- *Yapma!...*
- *Tarihe gömülmüş bir imparatorluğun kuruluş yıldönümü kutlanır mı?*
- *Bilemem...*
- *.. kuruluş yıldönümünü kutluyorsak, tarihe gömülü yıldönümünde de ağıt yakıp anma töreni yapmamız gerekmez mi?*
- *Evet, Osmanlı'yı tarihin çöp tenekesine atan Cumhuriyet'tir!..*
- *Osmanlı'nın tarihe gömülüşüne kimse ağlamadı. Her yıl 29 Ekim'i neden kutluyoruz? Niçin sevinçle törenler yapıyoruz?.*
- *Yalnız çelişki mi?.. Aptallık, budalalık, dangalaklık yoksa düpedüz kasıt var!..*
- *Yok canım..*
- *Batmış bir imparatorluğun uydurma kuruluş yıldönümünü icat eden her kimse, birşeyler düşünmüş olmalı!..*
- *Öfke duygudan kaynaklanan bir tepkidir. Akıldır gerçeği kavrayıp dile getiren!..*
- *Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluş yıldönümünü gündeme getirenlerde ne akıl var ne fikir!*
- *Sahi yahu!.. Kim attı bu fikri ortaya?.. Ben bilmiyorum, sen biliyor musun?..*
- *Bir deli kuyuya bir taş atar, kırk akıllı çıkaramaz.*

Hatta öyle ileri gidildi ki, 19 Mayıs törenlerinin içine Osmanlı'nın 700. Yılı eklendi. Cumhuriyet'in bir valiliği (Edirne) kendisini 19 Mayıs'ı "**Vahdettin'i Anma ve Osmanlı'yı Diriltme Bayramı**"na dönüştürme göreviyle yükümlendi. (Cumhuriyet, 19 Mayıs'a Osmanlı Lekesi, 16.05.99)

Yazımız ilerlerken şu noktanın altını özellikle vurgulamak isteriz :

Yazı boyunca incelenen konunun öznesi **Osmanlı HA NE DA NI dır!**

Dolayısı ile düşüncelerimizin bu gözle değerlendirilmesi gerekir. Tarihçi Bernard Lewis'in, "**Osmanlılardan özgürlüğünü son kurtaran ulus Türkler oldu.**" değerlendirmesini hiçbir zaman gözardı etmemek gerekir.

Osmanlı Hanedanı'dan kasıt esas olarak padişah, sadrazam ve vezirler, şeyhülislam, harem ile hanedan buyruğunda görev alarak Türk halkı ve öbür *tebaaya* (padişahın kullarına, ümmetine) yüzlerce yıl kendi saltanatları uğruna her türlü zulmü yapanlardır.

Bu tanımın iyice anlaşılması ve yazı boyunca aklıda tutulması gerekmektedir.

* Osmanlı Hanedanı bir ailedir.

Bu aile, TBMM'nin çıkarttığı **Vatana İhanet Yasası** ile Saltanat'ın kaldırılması ile birlikte yurtdışına sürülmüştür. TBMM, 1 Kasım 1922 günü saltanatı kaldırmış ve Osmanlı hanedanının yaptıklarını **vatan hainliği** olarak kabul etmiştir. Son Padişah vatan haini VI. Mehmet Vahdettin de, İngilizlere sığınarak, bu yasanın çıkmasından 15 gün sonra Malaya adlı bir İngiliz zırhlısı ile Malta adasına kaçmıştır. O Vahdettin ki; ülkeyi kendi tahtı, ailesi, saltanatı, kısacası bir avuç Osmanlı Hanedanı için sattığı hakkında sayısız belge vardır.

Mustafa Kemal, **Söylev**'inde ve anılarında Vahdettin'i, davranışlarından örnekler ve belgelerle ve kezlerce **hain, alçak, soysuz** olarak nitelermektedir. Bu anılar, Atatürk'ün sağlığında Hakimiyet-i Milliye Gazetesi'nde günlük olarak yayınlanmıştır. Atatürk, sofrasında Falih Rifki Atay -ki **Hakimiyet-i Milliye**'nin başyazarıdır- ve Mahmut Soydan'a not ettirdiği bu anılarını, yaşamında iken yayınlattır. Hatta kitaplaştırılan anılarına aşağıdaki önsözü bile yazarak bu anıları sahiplenmiş ve dileğinin halkının tarihsel gerçekleri öğrenerek kendisinin ve arkadaşlarının bu ulus -**Türk ulusu**- için ne yapmak istediklerinin daha iyi anlaşılması olduğunu belirtmiştir :

"Benim değerlendirme ve düşüncelerimi belgelemek için size sunduğum belgeler okunduktan sonra bütün Türk ulusunu, özellikle Türk aydınlarını vicdansal ve düşünsel bir değerlendirmeye çağırarak isterim. Benim tasarladıklarımı, düşüncelerimi içten olarak aktaran bu yazılar okunduktan sonra kuşku duymam ki, ulusum kendi kendine durumu değerlendirmek ve düşünmek için gerekli belgeleri edinmiş olacaktır."

(*Hakimiyet-i Milliye Gazetesi*, 10 Nisan 1926) (*Atatürk'ün Anıları*, Bilgi Yayınevi, sadeleştiren İ. Bozdağ)

"Padişah ve halifelik orununda bulunan Vahdettin soysuzlaşmış, yalnız kendini ve tahtını güvenceye bağlayabilmek düşü arkasında, alçakça yollar araştırmakta. Damat Ferit Paşa'nın başkanlığındaki hükümet güçsüz, onursuz, korkak, yalnız padişahın isteklerine uymuş.."

(*Söylev 1-2, syf. 35, Çağdaş yay. İst. 1995, 28. bs., yayına haz. H. Veldet Velidedeoğlu*)

Attila İlhan Büyük **Söylev**'den kimi alıntılar yapıyor ve yazıyor :

"Anlaşılan odur ki, **Damat Ferit** Paşa, Kuvva-yı Milliye'nin mel'un reislerini (!) tepelemek için sadrazam olmakta acele ediyor. Dileğini Sait Molla aracılığıyla İngiliz Gizli Servisi'nden Rahip Dr. Frew'ya duyuruyor. Özeti, tek tümceyle, 'beni sadrazam yapın, Kuvva-yı Milliye'yi tepeleyeyim'. Sadrazam olmuş ama tepeleyememiştir." (*"Dini, 'Bati' Kullanır, Biz Değil!" Cumhuriyet*, 31.05.99)

Tarihçi Prof. Sina Akşin de irdellemelerinde **Vahdettin'in hainliği**ne karar vermektedir.
1. Dünya Savaşı ve Ulusal Kurtuluş Savaşımız boyunca “..Türkiye'nin Yunanistan ile birlikte baş düşmanı olan İngilizlere sığınarak kaçması başka nasıl açıklanabilir?” demektedir.
(*Ana Çizgileriyle Türkiye'nin Yakın Tarihi, 2. Cilt, sy. 38-39, Cumhuriyet kitapları, İst. 1997*)

“ Ben 1919 senesi Mayısı içinde Samsun'a çıktığım gün, elimde hiçbir maddi güç yoktu. Yalnız büyük Türk ulusunun asaletinden doğan ve benim vicdanımı dolduran yüksek ve manevi bir güç vardı. İşte ben bu ulusal güce, bu Türk ulusuna güvenerek başladım... Ben, ulusun vicdanında ve geleceğinde duyumsadığım büyük gelişme yeteneğini, bir ulusal giz gibi vicdanımda taşıyarak, aşama aşama, bütün toplu kurulunuza uygulatmak zorundaydım. ”
(*ATATÜRK, Söylev cilt 1, syf. 15-16*)

“ Osmanlı Hükümetine Osmanlı Padişahına ve müslimin halifesine isyan etmek ve bütün milleti ve orduyu isyan ettirmek lazım geliyordu. ” (*ATATÜRK, Söylev, cilt 1, sayfa 276*)

İşte bizim karşı olduğumuz bu Hanedan'dır! Seçimimiz ise Cumhuriyet'in yüceltilmesidir.
Geride kalan, Anadolu-Rumeli insanı elbette bizim insanımızdır. Bizler o insanların devamıdır.

Ama bizim atamız Osmanlı hanedanı değil! Biz Hanedan soyu değiliz!

Bakınız Osmanlı Hanedanı'nın Türk ulusuna yaptığı kötülükleri Yüce Atatürk nasıl vurguluyor :

“Osmanlı İmparatorluğu en görkemli, büyük ve güçlü devirlerinden başlayarak ulusun bağımsızlığı zararına o denli çok şey feda etmiş idi ki, sonuç yalnız kendisinin yıkılıp yok olmasıyla kalmadı. Belki kendinden sonra da ülkenin gerçek sahibi olan ulus, hakkını ve varlığını kanıtlamak için çok büyük güçlüklerle karşılaştı.” (*13.08.1923, Söylev ve Demeçler Cilt 1, syf. 317-18, T.İ.T. Enst. yay., Ankara, 1961*)

Cumhuriyet'imizin kurucusu, Yüce Atatürk, Osmanlı Hanedanı'nın halkımızdan kopuk oluşunu bakınız nasıl çarpıcı biçimde açıklıyor. Hatta bu kopukluğun bedelinin, Türk ulusuna savaş yenilgisinin çok ötesinde bir bedel ödettiğini; var olma, yaşama hakkımızı bile savunamaz duruma üşürdüğümüzü belirtiyor :

“ Almanya ve Bulgaristan gibi eski bağlaşıklarımız da bizim kadar yenildilerse de hiçbirinin varlığı ve yaşam hakkı tehlike altında kalmadı. Onların bugünkü durumuyla bizim şimdiki durumumuzun en yüzeysel bir bakışla karşılaştırılması, karşılaştığımız yıkımın oluşumuna yalnızca bir yenilginin yeter neden oluşturamayacağını bütün açıklığıyla kanıtlar. Bu farkın biricik nedeni, onlarda hükümetle ulusun birlikte, bizde ise **hükümetin ulustan bütünüyle uzak olmasıdır.”**
(*Düşünceleriyle Atatürk. sy.54, Derleyen Arı İnan, Sadeleştiren İ. Parmaksızoğlu. Atatürk Tarih, Dil ve Kültür Yüksek Kurumu Atatürk Arş. Mrk. Yay., TTK Basımevi, 1991.*)

Atatürk, Osmanlı'nın 1. Dünya Savaşı'na girişinin yersizliğini, savaşta yapılan yönetim yanlışlarını vurguluyor ve esas olarak Osmanlı'nın yayılcı (*emperyalist*) politikasını da eleştiriyor :

“ İtiraf ederim ki, Osmanlı Devleti'nin Dünya Savaşı'na nasıl bir hedef ve amaç elde etmek için girdiğini, yani savaşa katılmaktan murat edinilenin ne olduğunu anlamış değilim.. .. Savaşa girdikten sonra yönetim bakımından yapılan yanlışlar çoktur. Bir ulusun asıl gücü, kendi yaşam ve varlığını savunmak içindir. Fakat kendi varlığını unutup da herhangi yabancı bir

amaç elde etmek için asla uygun değildir.” (Atatürk’ün Eskişehir-İzmit Konuşmaları, 16-17 Ocak 1923, İzmit Basın Top., Arı İnan, TTK yay. 1982)

2. Viyana kuşatmasının (1683) ne denli yersiz olduğunu doğrudan M. Kemal’den aktaralım.. *Atalarımız Viyana’ya dek dayandılar..* diye öykünen çevreler belki biraz kendilerine gelirler :

“Sadrazam Kara Mustafa Paşa bu ulusu Viyana kapılarına götürürken bütün kuzey Almanya’yı ele geçirerek evrensel bir Osmanlı İmparatorluğu yapmak hülyasına düşmüştü. Fakat zavallı ... düşünmüyordu ki, bütün bu fetih emelleri peşinde dolaşırken, bu girişim torunlara, babadan miras yerlerini kaybettirmek için zemin hazırlıyordu.”
(Söylev ve Demeçler, Cilt 1, Aralık 1921)

Osmanlı Hanedanı’nın Türk Ulusunun ulusal kurtuluş savaşını baltalaması da çok sayıda belge ile ortaya konmuştur. Işıklı’nın yazdıklarına göre; İstanbul’da işgalci güçlerin oyuncağı durumuna düşmüş Padişah, **Kuvva-yı Milliye önderlerinin öldürülmeleri için** Şeyhülislam Dürrizade Abdullah’tan fetva almıştır. Bu fetvanın ardında İngilizler vardır. 5 Nisan 1920’de 4. kez sadrazam olan Damat Ferit, ilk olarak İngiliz Yüksek Komiseri Robeck’i ziyaret etmiş ve başta Anzavur ayaklanmaları olmak üzere yurdun çeşitli yerlerinde Kuvva-yı Milliye’ye karşı düzenlenecek ayaklanmalar için yardım dileğinde bulunmuştur. Ayrıca Kuvva-yı Milliye’ye karşı yayınlanacak ferman ve fetvaların dağıtılması için uçak istemiştir. İki gün sonra da hükümet bir bildiri ile **Kuvva-yı Milliye hareketini isyan saymıştır;** önderlerinin öldürülmesi için, en yüksek din makamındaki şeyhülislam (baş müftü), İngiliz direktifi ile dinsel fetva verebilmiştir! Bu yüzkarası fetva İngiliz-Yunan uçaklarıyla Anadolu’ya havadan atılmıştır. (Alpaslan Işıklı; Sosyalizm, Kemalizm ve Din, sy 154-55, Tüze yay., Ankara, 1997).

Bu olgu, Kemalizm’e karşı çok açık bir din sömürüsü ve saltanatları için halkı hiç düşünmeksizin vatani satanların, yurdu kurtarmak isteyenlere karşı dini çok çirkin biçimde alet etmeleridir. Bunu yapanlar; dünya müslümanlarının halifesi, Peygamber’in vekili, Tanrının yeryüzündeki gölgesi (*zıllullah fil âlem*) olan Osmanlı Padişahı, sadrazamı, başmüftüsü (şeyhülislam) ve Hanedan’ın bir kısım öbür yöneticileridir. **Mustafa Kemal Paşa**, Söylev ve Demeçleri’nde konuya iyice açıklık getiriyor :

“Anadolu’da yeniden ulusal bir devletin kurulması ulusumuzun ergin anlayışı ve takdire değer bir uyanış hareketi idi; fakat düşmanla beraber, halife ve padişah olan zat, bundan memnun olmadı. Paris’te imzaladıkları Sevr anlaşmasını zorla ulusa kabul ettirmek için ortak önlem aldılar. Anadolu’nun ulusal heyecanlarını bastırmak için başvurulmadık şeytanlık (şeytanet) bırakmadılar. Bir yandan dini siyasete alet ederek Anadolu mücahitlerini idama mahkum ettiler. Halkı, bilinen fetvalarla birbirini öldürmeye teşvik eylediler. Bir yandan da bazı pespayelerin ceplerini doldurarak Kuva-yı İnzibatiye veya Hilafet Ordusu namıyla üzerimize saldırdılar. Saf ve masum halkı birçok uydurma ile kandırarak içte yer yer isyan ateşleri yaktırdılar.” (13.08.1923, Söylev ve Demeçler cilt 1, sy. 315, T.İ.T. Enst. Yay., 1961)

Bilindiği gibi Mustafa Kemal Paşa Anadolu’dan kezlerce İstanbul’a geri çağırılmış ve 8 / 9 Temmuz 1919 günü askeri görevinden istifa ederek, general giysisini çıkararak, boynunda idam fermanı olduğu halde, “sade bir yurttaş” (kendi deyimi lie : *sine-i millette ferd-i mücahit*) olarak Erzurum Kongresi’ne katılmıştır.

Mustafa Kemal Paşa, **Osmanlı Hanedanı** ile ilgili olarak en çarpıcı değerlendirmelerinden birisini, 31 Ekim / 1 Kasım 1922 gecesi TBMM komisyonunda yapmıştır. Saltanat’ın kaldırılmasının görüşüldüğü ve tartışmaların uzadığı bir sırada bu Komisyona gidip, bir sıranın üstüne çıkarak,

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıldığını, yeni bir Türkiye Devletinin doğduğunu haykıran şu ünlü konuşmasını yapmıştır :

“ Efendiler, egemenlik ve saltanat, hiç kimse tarafından, hiç kimseye, bilim gereğidir diye, görüşmeyle, tartışmayla verilemez. Egemenlik, saltanat, güçle, erkle, zorla alınır. Osmanoğulları zorla Türk ulusunun egemenlik ve saltanatına el koymuşlardı. Şimdi de Türk ulusu, bu saldırganlara artık yeter diyerek, ayaklanarak, egemenlik ve saltanatını doğrudan kendi eline almış bulunuyor. Burada toplananlar, Meclis ve herkes doğal görürse, kanımca uygun olur. Yoksa gerçek yine yolu yordamıyla anlatılacaktır. Ama belki birtakım kafalar kesilecektir. ” (SÖYLEV'den seçkiler, Prof. Dr. Özer OZANKAYA, Söylev, syf. 495)

- Son derece açık olarak görülmektedir ki, **Kemal Paşa, kendi deyimi ile Osmanoğulları'nı 600 yıl boyunca Türk ulusunun özgülüğünü gaspetmekle ve saldırganlıkla suçlamaktadır.**

Bu yoldaki örnekleri çok daha artırmak ve **Osmanlı Hanedanı'nın, yurt elden gittiği halde, Sevr'i bile onaylayarak salt biçimsel tahtı ve saltanatı için ülkeyi sattığını, vatan hainliği yaptığını** kezlerce kanıtlamak olasıdır. Olcay ve Meray'ın şu saptamaları ne denli çarpıcıdır :

“Osmanlı diplomasisinin ezikliğinden, Türkiye Cumhuriyeti diplomasisinin onurlu, kişilikli davranışına geçilmek için, Atatürk'ten esinlenen ve güç alan İnönü'nün Lozan'ını beklemek gerekecektir.” (SL Meray, O Olcay, Osmanlı İmparatorluğu'nun Çöküş Belgeleri, A.Ü. SBF yay., 409, Ankara 1977, syf. IX)

Hatta **ATATÜRK**, daha da ileri giderek, **bizim Osmanlı'dan gelmediğimizi** açıkça şöyle vurguluyor :

“ Kafasını ve vicdanını en ileri gelişme alevleriyle güneşlendirmeye karar vermiş olan bugünün Türk çocukları, biliyor ve bildirecekler ki, onlar 400 çadırılı bir aşiretten değil, on binlerce yıllık, ari, medeni, yüksek bir ırktan gelen yüksek kabiliyetli bir millettir.”

Nitekim 10. Yıl Söylevi'ni bağlama tümceleri de çok anlamlıdır. Adeta 600 yıldır Osmanlı Hanedanı'nın baskısı altında yok olmaya yüz tutmuş *Türk'lük* için yaptığı vurgu çok nettir:

“ Asla kuşku yoktur ki, Türklüğün unutulmuş büyük uygar niteliği ve büyük uygar yeteneği, bundan sonraki gelişimi ile, geleceğin yüksek uygarlık ufkunda bir güneş gibi doğacaktır.”

O yüzdendir ki, **asla ırkçılık yapmaksızın**, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran tüm halkları Türk Halkı olarak bir potada birleşmeye çağırılmış ve ulusal birliğin sağlam çimentosu olarak **“NE MUTLU TÜRK'ÜM DİYENE!”** demiştir. Çok derin tarihsel yanıltmalar ve **“ceberut koşullandırmalarla”** (Taner Timur, Osmanlı Kimliği, İmge yay., 1998) Osmanlı öykünmeciliği yapmaksızın, önce bu tılsımlı birlik sözünün söylendiği koşulları ve anlamını iyi kavramak gerekir.

Araştırmacı Aydın Olgun'a göre; “Osmanlı yönetimi her şeyden önce Türk'ün ulusal kimliğini yok etmeye çalışmış, Türklere geçmişlerini unutturmak için 'Osmanlılık' safsatasını gündeme getirmiş ve bunu kabul ettirmeye çalışmıştır. Türk ulusu tüm çabalara karşın bu safsatayı kabul etmemiş ve zamanı gelince de **Atatürk'**ün önderliğinde bu safsatanın sahiplerine gerekli yanıtı vermiş, tacını tahtını ihanet içindeki padişahlık kurumunun başına yıkmıştır. Büyük önder Atatürk'ün **‘Ne mutlu Türküm diyene’** sözü, **aslında ‘Osmanlılık’ kavramına verilmiş en özlü yanıtıdır.**” (Osmanlı'yla Barışmak, Cumhuriyet Gazetesi, 24.05.99, syf. 2)

Öte yandan, Osmanlı soyunun Oğuzların Kayı boyundan geldikleri savı da artık sorgulanmakta. Fuad Köprülü, **Osmanlı'nın Etnik Kökeni** adlı çalışmasında, bu savın su götürür olduğunu belirterek reddetmektedir. Keza H. Merdanoğlu, **Atatürkçü Düşünce'nin Evrenselliği** adlı yapıtında, Fatih'in, kendisinin Pers soyundan geldiğini kanıtlayan Kristovulos'a İmroz Adası krallığını verdiğini belirtmektedir. Kristovulos, Osmanlı Devletini kuran "Kara Osman" olarak anılan 1. Padişahın, "Yunanlaşmış Persler ve Ahemeniler (Acem ve Ahemen karışımı) soyundan geldiğini yazıp Fatih'e sunarak bu krallığı hak etmiştir (sy. 67, Ümit Mtb., Ankara, 1999; Ali Kemal Meram'ın **Padişah Anaları** adlı yapıtının 17. sayfasına gönderme yapılarak). M. Ali Kılıçbay da Osmanlıların Kayı boyundan gelişlerinin yakıştırma olduğunu belirtmektedir. ATV'de Ali Kırca'nın düzenlediği "700. Yılında Osmanlı" konulu Siyaset Meydanı'nda ileri sürülen bu sava, programda yer alan çok sayıda ünlü tarihçinin hiçbirinden itiraz gelmemiştir. Programda konuşulanların tümü aynı ad altında kitaplaştırmıştır (*Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul, syf. 82*)

Bakınız, Türk Tarihini Tetkik Cemiyeti'nin çıkardığı 1934'te liselerde ders kitabı olarak okutulan Tarih kitabından bir alıntı yapalım : "**Şurası memnuniyetle hatırdan tutulmalıdır ki, Türk Milletinin asıl kütlesi Osmanlı'lık vasfını üzerine almamıştır. Gerçekten Anadolu halkı, her zaman, Sarayla onun çevresinde toplanmış zümreye Osmanlı demiş ve kendini daima onun dışında tutmuştur.**" (*Zeki Sarıhan, Cumhuriyet Devriminin Osmanlı'ya Bakışı, Bilim ve Ütopya, sayı 59, Mayıs 1999, sf. 21-31*)

Anadolu ve Trakya halkının, yüzlerce yıl süren Osmanlı sömürsü (M. Ali Kılıçbay, *Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul, syf. 82*) nedeniyle günümüzdeki geriliğini, yoksulluğunu yine **Yüce Önder**'in doğrudan kendi kaleminden aktaralım :

" **Ulusumuz; Kurtuluş Savaşı'nda, ne şeyhülislamın din gereğidir, diye gericiliği çağıran fetvalarını ve ne de halife ve padişahın camilerden çalınan ayet ve hadislerle süslenmiş ve işlenmiş sancakları başlarında taşıyan hilafet ordularına ve ne de ulusal savaşa devamın hiçbir şey elde etmedikten başka büsbütün yok olma nedeni ve dağılıp bozulma olacağını bildirme ile ulusu bağımsızlık ve egemenliğinde hoşgörülü kılmaya zorlayan hükümet çevrelerinin gafil ve cahil çalışmalarına ve en sonunda ne de uçaklarıyla halife padişahın bildirilerini savaşan ordumuzun saflarına atan ve halife adına hareket ettiği söyleyen Yunan ordusunun kandırmalarına zerre kadar ilgi göstermedi ve gösteremez, göstermeyecektir. Özellikle bundan sonra, kesinlikle göstermeyecektir. Çünkü bu ulus, yüzyıllardan beri bu gibi gericilerin, bilgisizlerin, ikiyüzlülerin, çıkarıcıların, serserilerin sözlerine inanmak saflığını gösterdikleri içindir ki bugün çamurdan ve sazdan izbelerde oturmaya mahkum olmuş, çıplak ayaklarıyla ve çıplak vücutlarıyla çamurların, karların, yağmurların amansız şamarları altında yeniden aklını başına toplama zorunda kalmıştır. "** (*16 Ocak 1923 / Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, c. II, s. 58-59*)

Hiçbir yoruma ve çarpıtmaya elvermeyecek bu sözler Osmanlı Yönetimini yani Hanedanı adreslemektedir. Bizim de aklımızı başımıza alarak, bilgisiz fakat hamasi tutumlarla Osmanlı öykünmeciliğinin bizi ne acıklı konumlara düşürebileceğini artık anlamamız gerekmektedir.

İsterseniz bu bölümü şöyle bağlayalım : "Günümüzde geçmişi yaşamak mizah üretir, karikatür üretir.. İslam dünyası oturup kalkıp **Mustafa Kemal**'e şükretsün, Atatürk olmasaydı, bugün Osmanlı'nın başkenti gavurların elinde olacaktı. (*İlhan Selçuk, 'Var Olmayan İmparatorluğun Kuruluş Bayramı' adlı makale, Cumhuriyet Gazetesi, 18.03.99*)

Osmanlı Devleti Niçin Yıkıldı ?

“Yabancı bir millet başka kavimlerin güzel icatlarını alırken, Türkler bizlerde yapılan top, tüfek ve daha bin türlü şeyi alarak ilerlemediler mi? Matbaacılık, büyük duvar saatleri Osmanlı’da o kadar makbule geçmedi; Kuran basılınca kitap olmaktan çıkacağı korkusuyla, din, matbaaya muhalefet etmiş, öte yandan saat de müezzin ve kayyımların önemini azaltacağı düşüncesi ile kabul edilmemiştir.” (Adanan Adivar, *Osmanlı Türklerinde İlim, İstanbul 1970, syf. 64*)

Avrupa’da 1440’lı yıllarda icat edilmiş olan matba, Osmanlı’ya Venedik’te matbaacılık eğitimi yapan ve bir papaz olan, Sivaslı Apkar’ca 1567’de getirilmiştir. Ancak böylesi bir girişimde bulunmak için bir fetva gereklidir. 5 Temmuz 1727 tarihli fermanla matba kurma izni, Kur’an ile hadislerin ve bunlara dayalı İslami bilimlere ait yapıtların, bu gavur icadı ile basılmaması koşulu ile verilmişti. Sonraları bu gibi yapıtların da matbalarda basılmış olması, şeriat anlayışının yeniliği hep geriden izlediğinin bir kanıtıdır. Söz konusu fetva uyarınca, ilk Türkçe kitap basmak için basımevini kuran, çocukluğu ve gençliği Hıristiyan kültürü içinde geçen, daha sonra -Osmanlılara tutsak olduktan ya da sığındıktan sonra-, Müslüman olarak İstanbul’a yerleşen, İbrahim Müteferrika’dır. Müteferrika, İmparatorluğun ve hatta tüm İslam dünyasının bir **cehalet** içinde olduğu, bu gidişin durdurulması gerektiği, Çar Petro gibi, Batıdaki gelişmeler izlenip onlardan örnek alınmadığında, günün birinde başka devletlerin egemenliği altına girilmiş olacağı doğrultusunda uyarıda bulundu. (Atatürkçü Düşüncenin Evrenselliği, Hüsnü Merdanoğlu, syf. 49, Ümit Ofset Mtb. Ankara, 1999)

“ Osmanlı yönetimi 16. yüzyıla ulaştığında, Avrupa’da başlayan Rönesans gelişmelerine dinsel anlayışı yüzünden ilgisiz kaldı. Matematik ve gökbilim alanındaki en önemli adlar 15. yüzyılda yaşayan Ali Kuşçu ile 16. yüzyılda yaşayan Cezayir’li Ali bin Veli ve Takkiyettin Mehmet’ti. Takkiyettin Mehmet’in 16. yüzyılın ikinci yarısında İstanbul’da kurduğu gözlemevi, ulemanın baskısıyla yıkılmıştır. Fetvalar zamanla padişahın yetkisini bile kısıtlar olmuştur. 1612-1922 tarihleri arasında şeyhülislamın verdiği fetvalarla 13 padişah tahtından indirilmiştir. ” (Alan Palmer, *Osmanlı İmparatorluğu Son Üç Yüz Yıl Bir Çöküşün Yeni Tarihi, İst., 1995, s.14-15*)

Bu çağdışı ve insanlık dışı sömürü 600 yıl sürmüştü ve gerek kendilerinin vahim yanlışları gerekse batının bilim ve teknolojik atılımlarla Osmanlı’yı savaş meydanlarında dize getirmeleri ile son bulmuştur. Son sahnelerde borç vererek maliyeyi iflas ettirmek (1875) ve **Düyun-u Umumiye** ile (1881) son nefesini çıkarmak yer almaktadır.

Osmanlı yönetimi son derece israfçı davranmıştır. Askeri harcamaların, Harem’in, Lale Devri’nin görkemi ve çok yüksek giderleri belleklerde. Bu arada halka şirin görünmek ve hoşnutsuzlukları enaza indirmek için yer yer cami, aşevi, yoksulevi açmayı da sürdürmüşlerdir. Bu hizmetler (!) ilgililere halk katında popülerite de kazandırmaktadır ek olarak.. Örn. 2. Mahmut 1826 yılında yozlaşmanın doruğuna ulaşan Yeniçeri Ocağı’nı kaldırmıştır (*Vakay-ı Hayriye*). Oysa Sultan Süleyman döneminde, Osmanlı en üst olgunluk devrini yaşamıştı. Ne var ki, geliri 183.8 milyon akçe, gideri de 189.6 milyon akçe olan Osmanlı’nın bütçesi ilk kez bu dönemde açık vermiştir. Dönemin simgesi olarak günümüze kalan **Süleymaniye Camisi**’nin yapım harcamaları 53 782 980 akçeye -bütçenin % 30’u!- mal olmuştur. (Ömer Lütfi Barkan’dan aktaran, *Tevfik Çavdar, Yüzyıllık Pahallılık, Ankara, 1983, s.32.*)

Prof. Aksoy, J.V. Hammer’in Osmanlı Devleti Tarihi’ni satır satır okuduğunu, “.. ve nasılsa arada bir, birkaç satır bilimden bilim adamlarından ve eğitim kurumlarından söz edildiğine..” rasladığını belirtiyor. Osmanlı’da bilim adına yapılanlar işte o denli az.. (Yavuz Aksoy, *Bilim Tarihi ve*

Felsefesi, Yıldız Teknik Üniv. Yay. 290, İst. 1994, syf. 563)

Yerlere göklere sığdıramayan Kanuni Sultan Süleyman, ünlü denizci Piri Reis'i 85 yaşında iken idam ettirmişti! O aynı zamanda 'muhteşem bir cellat'tı. Piri Reis'in haritalarının aslında 100 yıl önce K. Kolomb tarafından çizildiği de savlanmaktadır. (*Ergun Hiçyılmaz, Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İst., syf. 104 ve Murat Bardakçı, syf 104*)

Samuel Huntington da Osmanlı'nın çöküşünü Batı'ya kapanmasına bağlıyor (*M. Öğütçü, Milliyet, 18.04.97, Batı, İslam ve Türkiye / Önyargılı Hıristiyan Avrupa*).

Batılıların zorlamasıyla kabul edilen **Tanzimat Fermanı**, ancak 1839 yılında Osmanlı tebaasının *can, mal, namus ve ırz güvenliğini* sağlıyordu. Açıkçası daha öncesi böylesi bir güvence yoktu. Dolayısıyla toplum yapısı zaten yeterince zedelenmişti ve o tarihten sonra yapılan -1856 Islahat Fermanı'ndan tutunuz 1876 ve 1908 ilk ve 2. Meşrutiyet'ine dek- hiçbir girişim çöküşü durduramadı. (*Türkiye Tarihi, yay. yön. Sina Akşin, cilt 3, syf. 291-2, Cem Yay., İst., 1990*)

1630'lardan bir örnek tüyler ürperticidir : "O zamanlar kulun (askerin) azgınlığı o dereceye dek varmış idi ki, gündüz hamamdan peştemal ile avrat çıkarmak... Müslümanların ırzına tasallut etmek (sataşmak), **köşelerde ayak üzere zina ve livata** (erkek erkeğe cinsel ilişki) etmek, evler, saraylar basmak... ve özellikle kahvehanelerde, meyhanelerde gayri meşru fiillerde bulunmaktan asla çekinmiyorlardı." (*Mehmet Halife, Tarihi Gilmani, Tercüman 1001 Temel Eser, syf. 28, aynı kitabın Kültür Bakanlığı yay. syf. 12*)

Osmanlı Devleti'nin niçin yıkıldığına anlamlı bir yanıtı da *Murat Çulcu* vermektedir. **Osmanlı'da Çağdaşlaşma ve Taassup Çatışması** adlı 2 ciltlik yapıtında (*Kastaş yay., İst. 1990*), vardığı temel yargı şudur : "Osmanlı Devleti 'Çağdaşlaşma-Taassup' çatışması içinde yıkılarak tarihe karıştı. Ama hiçbir zaman çöküş nedenini anlayamadı."

Oysa Mustafa Kemal Paşa'ya dayalı Cumhuriyet geleneği **sürekli devrimcidir**.

Bu bağlamda Kemalistlerle Osmanistlerin felsefe olarak barışmalarının olanağı var mıdır?

Buyurun acı bir örnek daha : 1541'de İstanbul'da oluşan bir **Veba** salgınında, Osmanlı yönetiminin hastalığın bulaşıcı olmadığı, Allah'ın istediği yerde istediği insanı öldüreceği inancı, nüfusun neredeyse 1/3'ünü bu yüzden ölüme götürdü. (*Dersaadet'te Avusturya Sefirleri, Karl Tebly, çev. Prof. Dr. Selçuk Ünlü, Kültür ve Turizm Bakanlığı yay., 1988, syf. 271*)

"**Osmanlı neden yıkıldı?**" sorusuna genel bir değerlendirmeyi de Sosyal Antropolog araştırmacı-yazar Gürbüz Tüfekçi'den alalım : "Bilindiği gibi Osmanlı devlet yönetimi '**teokratik**'tir. Ümmeti bir arada tutan harç, şeriat kökenlidir. Bu harç din, mezhep ve tarikatlar birlikteliği biçimindedir. Osmanlı Devleti, şeriatçı ümmet yapısından oluşan düşünce dokusu (zihniyet) nedeniyle batmıştır. Bu zihniyetin kökeni egemenlik gücünü veren erkin gökyüzünden indiğinin sanılarak kabullenilmesidir. *Padişahlar Allah'ın yeryüzündeki gölgesi* ve bütün müslümanların halifesidir. Kararları, buyrukları dinseldir. Artık öyle Kuran'a pek bakılmaz. Meşihat kapısı denilen bir makamdan alınacak fetva ile yapılacak işin şeriata uygun olup olmadığı saptanır. Şeriata uygunsa yapılır. Kısaca *ümmet şeriata göre yönetilir*. Gazi **Mustafa Kemal Paşa'nın** ilk yaptığı, en büyük diye nitelendirdiğimiz tek devrim, **egemenlik erkinin yeryüzüne indirilmesidir.**" (*Devrimden Ödünler Şeriatçının Başarısıdır, Cumhuriyet Gazetesi, 11.07.99*)

Hanedan'ın Ahlak Dışı, Akla Sığmaz İşleri :

Bunların dışında, Osmanlı Hanedanı'nın ahlak, vicdan ve akıldışı sayısız uygulamaları örneklenebilir. Soysuzlaşmış, yozlaşmış bir Hanedan, sonunda kendisini elbette tarihin çöplüğünde bulacaktı. Öyle de olmuştur fakat bu arada en büyük bedeli Anadolu'yu özyurt tutmuş Türk Halkı ödemiştir. İşte bu akıl almaz, vicdanlara sığmaz şiddet, şehvet, zulüm, işkence, soygun, talan, yağma, ganimet, ırza geçme, fetih, yayılma, sömürü, acı, kan ve gözyaşı saltanatından örnekler :

Anadolu'daki Selçuklu Türk beyliklerini tek tek ezerek yok etmiş ve özel bir Hanedan kurmuşlardır. İ. Ortaylı'nın adlandırması ile bir bakıma 3. Roma İmparatorluğu'durlar...

Ş. Keçeli, Hoca Sadettin'den aktarmaktadır (*Osmanlı Kim? Şeriat Ne?, Ankara 1995, syf. 61*) : Yıldırım Beyazıt'ın düğününe Evrenos Bey'ce getirilen hediyeler arasında " vücutlarının tazeliği ile selvileri kıskandıran, yeni açmış gülleri çileden çıkartan 100 oğlan da.." vardı.

Bursa Şeri sicillerinde "Medrese öğrencilerinin genç erkek çocuklarla düşüp kalkmaları toplum ahlakını kemiren bir alışkanlık halinde sürüp gitmiştir.." ve ".. bozahanelerin işleticilerinin bu gibi yerlere doluşan bekar müşterileri için 'taze oğlanlar' bulundurlar.." kayıtları vardır (*Keçeli, syf. 14-147*).

Savaşlarda tutsak alınan genç Hıristiyan çocukların uzun boylu ve güzel olanların **İÇOĞLAN** örgütüne alındıkları, bunların 1/5'inin Padişah'a ait olduğu (*İ.H. Uzunçarşılı'ya dayanarak Keçeli, syf. 74*) belgelidir.

Rüşvet de öyledir. Prof. Dr. *Ahmet Mumcu'nun Osmanlı Devleti'nde Rüşvet* adlı yapıtında akıl almaz rüşvet örnekleri verilmektedir. (*İnkılap Kitabevi, 2. Bs. 1985, İstanbul*) Yıkılma döneminde devlet makamlarının rüşvet karşılığı satıldığına pek çok örneği vardır :

- *Reşat Ekrem Koçu, Osmanlı Padişahları* adlı yapıtında Hanedan'ın tüm pisliklerini sergilemektedir. İşte 2 örnek :
- ".. 4. Murat'ın da böyle bir yaşamı olduğunu, (**oğlancılık**) tarihler yazarlar. Annesi Kösem Sultan, oğlunu sürekli güzel oğlanlarla ilişkiye yöneltmişti. İlk gözdesi Ermeni dönmesi Musa Melek Çelebi'ydi..." (*Koçu, syf. 207-21*)
- ".. Fatih, Rahip Lukas Notaras'tan 14 yaşındaki yakışıklı oğlunu kendisine istemiş, vermeyince de rahibi öldürmüştür." (*syf. 207-21*)
- Fatih'in sapık cinsel seçimini **Osmanlı Tarihi** adlı yapıtında *Lord Kinross* da dile getirmektedir : "... bir akşam, cinsel zevklerinin çok yönlü olduğu söylenen Padişah (Fatih) yemekte adeti üzerine bol şarap içtikten sonra Lukoş'un evine hizmetçilerinden birini gönderip 14 yaşındaki yakışıklı oğlunu kendisine yollamasını istedi. Red yanıtı alınca da derhal Lukoş'un başının uçurulmasını buyurdu. Oğlunun ve damadının da idamlarını emretti. Bir süre sonra 3 kelle şölen sofrasında önüne getirildi. Daha sonra öbür Rum ileri gelenleri de öldürttü..." (*syf. 230*)
- Yine Fatih'in, Galata'da bir genç rahibe Avni takma adıyla yazdığı şiir son derece açıktır: ".. gittiği kiliseyi görenler mescide varmazlar / **Şansın iyi gitti, o sevgili bu gece yatağına geldi..**" (*Eş-Şekaikun Numaniye, Mecdi çevirisi, syf. 81*)³

³ SHOW TV Ceviz Kabuğu Programı'nda Murat Bardakçı, 30/31 Temmuz 1999 gecesi telefonda bu şiirin tümünü okumuştur. Ahmet Akgündüz şiirde rumuz olduğunu ileri sürmüştü fakat İlber Ortaylı "... şiirin anlamının çok açık olduğunu, rumuz olmadığını." Belirtmiştir.. Bardakçı ayrıca, Şeyhülislam Yahya Efendi'nin Divanı'nda daha da ileri giden şiirler olduğunu, RTÜK nedeniyle okumak istemediğini belirtmiştir. Yine Bardakçı, A. Cevdet Paşa Tarihi'nde "İstanbul'da delikanlı sevgililerimiz vardı. Tanzimat erkek yerine kadını koydu" dediğini de aktarmıştır.

- Haremde padişahın oğlancılığı konusunda *Hans Dernaschwams İstanbul ve Anadolu'da Seyahat Günlüğü* adlı yapıtında son derece çarpıcı örnekler sunuyor. “Genç oğlanlar için Padişah İstanbul'da, Galata'da, Edirne'de ve Bursa'da hatta bizzat kendi sarayında özel köşkler yaptırırdı.” diyor (syf. 190). Bu kitapta yüzkızartıcı pek çok örneğe yer veriliyor.
- **Osmanlı Tarihi** adlı yapıtında *Alphonse de Lamartine*, şunları yazıyor :
“.. Saraylar yalnız savaş ganimeti olan güzel kızlarla değil, aynı zamanda bir bölümü hadım edilen ötekileri ise doğaya ters düşen cinsel ilişkiler için kullanılan güzel oğlan çocukları ile doluydu. Kadınca güzellikleriyle tanınan oğlanlardan bazıları harem güzellerinin en büyük rakipleri oluyorlardı...” (Cilt I, syf. 114).
- Fatih, gerçekte İstanbul'u alan komutan olan Sadrazam'ı Çandar'lı Halil Paşa'nın kellesini, devşirme Rum Mehmet Paşa uğruna vurdurtmuştur. (MA Kılıçbay, syf. 80, Ali Kirca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul) Bundan sonra Türk sadrazamlar devri kapanmış, Osmanlı yönetimi iyice dönme-devşirmelerin eline geçmiştir.
- Osmanlı Türkleri yönetimden öylesine dışlamıştır ki, Şair Eşref'in şu dizeleri çok öğreticidir : (S. Albayrak, syf 136, Ali Kirca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul)

“ Agop Paşa'yı lütfet Padişahım sadrazam yap
Deninin üstüne varsın gelen de bir denî olsun
Sadaret mührünü memnu ise vermek Müslüman'a
Yahudiden usandık, bir zaman da Ermeni'nin olsun.”

- Yavuz, “.. 'altın, kadın ve oğlan' tutkusuyla giriştiği İran savaşına giderken, yüzbinlerce Türk'ün can ve kan verdiği (1514) Çaldıran dolayında bir köyde gördüğü bir Acem oğlan karşısında uzun uzun durup tutkusunu şu 2 dize ile dile getirmekten kendini alamadı :”

“ Şirler (aslanlar) pençe-i kahrımdan olurken lerzan

Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek! ”

(AK Meram, Padişah Anaları ve 600 yıl bizi yöneten devşirmeler, Toplumsal Dönüşüm yay., 5. Bs., İst. 1997, syf. 185-6)

- Keçeli, Yaşar Yücel'den alıntı ile “.. henüz tüyü çıkmamış oğlanlarla düşüp kalkmak gibi hastalıklı alışkanlıkları olmayanlar herhangi bir makamdan uzak tutuldukları gibi...” denilmektedir (Osmanlı Kim? Şeriat Ne?, Ankara 1995, syf. 248-9).
- Çetin Altan Sabah'ta⁴ yazıyor; **Hukukla Tarih Bilincinden Yoksunluk ve 4. Murat :**
 - * Bu dönemde TÜRK sözcüğü DANGALAKLIK ile eşanlamlı kullanılırdı.
 - * Dönemin Saray şairi **Nefi** “Türk'e Hak çeşme-i irfan-ı haram etmiştir” demiş, sonradan sadrazam olan cellat Boynueğri Mehmet Çavuş'a “Haydi oradan bre cahil Türk” diye hakaret etmiştir. (**Dikkat**; cellat yükselerek sadrazam oluyor!!?)
 - * 4. Murat, ağabeyi 2. Osman'ın Yedikule zindanlarında ırzına geçilip linç edilmesinden sonra 11 (on bir!) yaşında tahta çıkmıştır. Genç Osman 12 (on iki), 1. Ahmet 13 (on üç) yaşında sünnetsiz olarak tahta çıkmıştır. Padişah olduktan sonra sünnet olan ilk şehzadedir. İkincisi de 5 (beş!) yaşında tahta çıkan 4. Mehmet'tir.
 - * İstanbul Kanatlarımın Altında filminde 4. Murat eşcinsel olarak gösterilmiştir.
 - * 4. Murat, 6 sadrazam boğdurarak bu alanda rekor sahibidir. Bu boğdurmaları kendisi 11, 12, 14, 20, 20 ve 27 yaşlarında iken yaptırmıştır. Şeyhülislam bile astırmıştır!

⁴ Bu kesi elimizdedir fakat, tarih düşülmesi her nasılsa unutulmuştur.

* Bu sırada 1590'da Hollanda'da mikroskop bulunmuştur; 1609'da İtalya'da Galile teleskobu icat etmiştir; Almanya'da Kepler yasaları bulunmuştur, Fransa'da Descartes analitik geometriyi kurmuştur; İngiltere kurşun kaleme geçmiştir..

Osmanlı padişahlarında sık görülen **sapık cinsel tercihler**, Türklere Araplarla tanıştıktan sonra geçmiştir. Bildiğimiz kadarıyla *Divan Edebiyatı'nda Sapık Sevgi*, İ. Zeki Eyuboğlu tarafından derlenmiştir. Dinlerini zorla Türklere kabul ettiren Araplar, kültürlerini de belli ölçülerde yerleştirmişlerdir. Anadolu Türkmenleri gene de İslam'ı kendi *Şaman gelenekleri* çerçevesinde yorumlamış ve esnetmişlerdir. Ne var ki *günümüzde, Türk kültürünün hatırı sayılır düzeyde Arap kültür emperyalizminin etkisinde kalarak yozlaştığı açık bir gerçektir.*
Kuran Araf 81 ibret verici bir içeriktedir :

“.. Siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz, doğrusu çok aşırı giden bir milletsiniz.” (Kuran-ı Kerim ve Türkçe Anlamı, Diyanet İşleri Başk., Ankara 1988, syf. 159)

* Fatih, Edirne 3 Şerefeli Cami avlusunda Hurufileri **CANLI CANLI YAKTIRMIŞTIR!**⁵

Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Y. Halaçoğlu'na göre 150 milyon dolayında belge bulunduğu bildirilen Osmanlı arşivlerinin henüz % 20'si incelenmiş ve yukarıdaki bilgilere ulaşılmıştır. Kalanların da zaman içinde incelenmesi ile kimbilir daha ne ilginç verilere ulaşacağız? Öte yandan M.A. Kılıçbay, arşivlerin kalan % 80'inin devletin icraatı ile ilgili olduğunu belirtmektedir. (Ali Kirca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul)

- **Siyaseten Katil** Osmanlı tarihinin yüz kızartıcı bir başka sayfasıdır. *Fatih Kanunnamesi* ile meşrulaştırılmıştır. Sözde gerekçesi padişah olmak için şehzadeler arasında çatışma çıkmasını engellemek ve devlet güvenliğini sağlamaktır. Fakat kundaktaki bebeler bile bu doğrultuda öldürülmüştür. Prof. Ahmet Mumcu'nun **Osmanlı Devletinde Siyaseten Katil** adlı yapıtında (Birey ve Toplum yay., 2. Bs., 1985) akıllara durgunluk veren katil padişah ve sadrazam örnekleri verilmektedir. Kardeş katilleri genellikle de cülusun (tahta geçmenin) *hemen ardından* yapılmaktadır. Tüm şehzadeler potansiyel isyancı sayılmaktadır. Ya öldürülmekte ya da yaşamları zindanlarda olmadık baskılar altında geçmektedir. 4. Murat kardeşlerini, oğullarını öldürtmüş, yerine kendisinin ardından tahta geçebilecek bir tek, eziyetlerden delirmiş Deli İbrahim kalmıştır (*Çetin Altan Sabah'taki köşesinde*⁶). Bu kişinin de bir cinsel sapık olduğu, 24 saat boyunca 1'er saat ara ile 24 bakire kızla yattığı bilinmektedir. Oysa karşılaştırmalı tarih açısından bakılırsa, Osmanlı döneminde Batı bu konuyu, büyük evladın tahta geçmesi biçiminde bir "*primogenatur*" geleneğiyle çözümlenmişti. (M.A. Kılıçbay, Ali Kirca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul, syf. 75) Görülüyor ki, koyu bir **Osmanlı faşizmi** söz konusudur, **Osmanlı Hanedan ırkçılığı** yapılmıştır, devlet kutsanarak insan yaşamı hiçe sayılmıştır. Tüm bunlar açıkça İslam dini ile de çelişmektedir. Türk milliyetçileri ve ırkçıların da çok dikkatli bakması gerekir Osmanlı'ya. Ortada bir Türk-İslam sentezi falan yoktur! Devasa bir Osmanlı hegemonyası vardır. Bu sürece ustalıkla örtülen **Osmanlı şalı**,

⁵ 30/31 Temmuz 1999 gecesi SHOW TV'deki Ceviz Kabuğu Programına telefonla katılan Murat Bardakçı, bu olayın tüm kaynaklarını vermiştir. Fetvası arşivlerdedir. Konuşmacı Prof.Dr.İlber Ortaylı da olayı doğrulamıştır. Mevlana Hamidi'nin Divanı'nda, Mahmut Paşa'ya yazdığı kasidesinde "**.. ne iyi ettin de yaktın..**" denilmektedir. Odukların nasıl taşındığı, yakmanın nasıl gerçekleştirildiği ayrıntılı anlatılmaktadır. Bu yapıt İst. Üniv. Kütüphanesi Türkçe yazmalar bölümünde 2418 no'dadır (Ertaylan yay. syf. 10) ve varak 102B-103A olarak belirtilmiştir.

⁶ Bu kesi elimizdedir fakat, tarih düşülmesi her nasılsa unutulmuştur.

yüzlerce yıl Anadolu'daki Türk ve İslam öğeleri, aslında salatanatı için acımasızca kullanmıştır. **Prof. Taner Timur** şu saptamada buluyor : "Osmanlı'da Türk halkı giderek yoksul bir duruma itilmesine karşın, 'gavur'a karşı devletle özdeşleşiyordu. Bu durum dış dünyada devletle birlikte halkın da kötülenmesine yol açıyordu." Timur'a göre, "Dersaadet'in politikasında halk yoktu, yalnızca birbirleriyle kıyasıya savaşan çıkar grupları, 'çete'ler vardı." (*Osmanlı'yla Hesaplaşmak, Radikal Gazetesi, 31.01.99*)

- İsmet Metin de **Osmanlı'nın Kanlı Tarihi** adlı yapıtında zengin bir kaynakçaya dayanarak sayısız örnekler veriyor. 426 sayfalık kitap, baştan sona belgesel olarak Osmanlı'nın akıllara durgunluk veren, utanç veren, tiksindirici, iğrenç kanlı tarihini sergiliyor.. (*Tüm Zamanlar yay., 2. bs., İst. 1998*) İşte arka kapağından kimi örnekler :

- * Osman Bey, amcası Dünder Bey'i kendi elleriyle boğdu.
- * Y. Bayezid 10 kardeşini birden taht için öldürttü.
- * 2. Murat kardeşini öldürmekle yetinmedi, kardeşlerinin gözlerine mil çektirdi.
- * Fatih, kundaktaki, kardeşi Ahmet'i saltanatı için boğdurttu.
- * Kanuni, öz oğlu Mustafa'nın öldürülüşünü seyretti.
- * 3. Murat, tahta çıkar çıkmaz 5 kardeşini öldürttü.
- * 3. Mehmet saltanatı için 19 kardeşini katletti.
- * 2. Bayezid'i, oğlu Yavuz Selim öldürterek tahta geçti.
- * 2. Selim hamamda kadınlarla alem yaparken öldü.
- * 3. Selim sarayda kılıçla parçalanarak öldürüldü.
- * Yavuz, Derviş Paşa'yı önce boğdurdu, sonra kendi elleriyle kellesini kesti.
- * 3. Selim, Ahmet Paşa'yı kendi elleriyle hançerleyerek öldürdü.

- Yine İ. Metin'in kitabından **kimi ceza türleri** :

- * Padişah önünde öldürme, padişaha kelle gönderme
- * Kelleden piramit yapma
- * Fetvalarla adam öldürme,
- * Bilek kalınlığında yağlı kazığa çakılarak öldürülme
- * Kol ve ayaklar kırılarak öldürülme
- * Ata bağlayıp parçalayarak öldürülme
- * Çengele asılarak öldürülme
- * Çarmıha gererek öldürme
- * Vücudu parçalara ayırarak öldürülme
- * Cinsel organı demirle dağlayarak, hayalar kesilerek öldürülme
- * Derisi yüzülerek öldürülme
- * Ağzından kurşun akıtılarak, nefit dökülerek öldürülme
- * Canlı canlı yakma : Hurufilerin odunla yakılması, gemide katrana bulayıp yakma (*Taner Akçam, Siyasi Kültürümüzde Zulüm ve İşkence, İletişim yay. 2. Bs., 1995, syf. 446*)
- * Gayrı müslimlere uygulana akıl almaz zulümler : Evini beyaza boyayan doktora ölüm, yeşil renkli ayakkabı ve gösterişli giyinen Gayrı müslimlere ölüm cezası..
- * Cenazeye hakaretler
- * Çaldıran ve Otlukbeli savaşlarında özellikle **Şii-Alevi Türkmenlere yapılan soykırım**
- * Kuyucu Murat Paşa'nın binlerce kelleleri-cesetleri kuyulara doldurması
- * Dibekte döverek öldürme

- * Üstüne taş yığarak öldürme
- * At torbasiyla boğarak öldürme
- * Eve doldurulup yakarak öldürme
- * Bağırsakları çıkararak öldürme
- * Taşlayarak, tomruğa vurarak, file çığneterek, linç edilerek,
- * Belinden ikiye ayırarak öldürme, telle-kementle boğularak öldürme,
- * Cesedi parçalayıp etlerini dağıtma
- * El ve ayaklar balta ile kıyılarak ve ensesi yüzülerek öldürülme....

Osmanlı'da kadın ise acınacak durumda. Oysa eski Türk geleneklerinde kadın eşile tahtı bile bölüşüyor. Tek eşli evlilik var. *Meral Altındal* kapsamlı 2 çalışma ile Osmanlı Hanedanı'nın bu alandaki çirkef yönlerini ortaya koydu. Kadın evine kapatılıp yaşamdan uzaklaştırılıyor hatta yok sayılıyor (*Osmanlıda Kadın, Altın Kitaplar, İstanbul, 1994*) **Harem** ise bir başka utanç tablosu : **130 çocuklu padişahlar (3. Murat), 3 (üç!) yaşındaki gelinler**, 12 evlilik yapanlar, 7 vezirin yatağına baş koyanlar, denize atılan gebe cariyeler, acımasız ve onursuz köle-tutsak-cariye pazarları, yarım erkekler (harem ağaları), birbirini seven kadınlar, kuvvet macunları, karısından borç para alan padişah, çarpık ilişkiler, erkeksiz kadınlar, siyasal evlilikler, padişah eğlenceleri... okundukça donup kalmamak olanaklı değil.. (*Osmanlıda Harem, Altın Kitaplar, İstanbul, 1993*)

Ç. Uluçay, **Padişahların Kadınları ve Kızları** adlı yapıtında (*Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu TTK yay., Ankara, 1992*) her birinin tek tek kaç karısı ve de ek olarak ikballeri olduğunu yazmaktadır. Haremdeki cariyeler bunların dışındadır ve bir ara sayıları 800'ü aşmıştır. İşte çarpıcı örnekler :

- * 3. Ahmet, 17 karılı
- * 1. Abdülhamit ve 3. Selim 11 karılı
- * Yenilikçi padişah 2. Mahmut ve Abdülmecit 9 karılı
- * İstibdatçı 2. Abdülhamit 8 karılı
- * 7 karılı 2, 6 karılı 1, 5 karılı 5 padişah var.

14 padişah islam şeriatını da çiğneyerek 4'ten çok kadın almışlardır. Zaten Osmanlı teokratik bir mutlak monarşi olmakla birlikte, yeri geldiğinde şeyhülislamdan istediği fetvayı da almıştır. Hatta 4. Murat Şeyhülislam'ını bile astırmıştır! Yani İslam dinini de ustalıkla, tebaasını yönetmek için kullanmıştır. Osmanlı'da meyhane de genelev de hem de yönetmelikleriyle vardır. Çok ilginçtir, hiçbir Osmanlı Padişahı hacca gitmemiştir. 1517'de Mısır'a sefer yaparak oradaki Türk devletini yıkan ve halifeliği Osmanlı'ya getiren **Yavuz bile**, hazır Mısır'a dek gitmişken, bitişik Arabistan'a geçerek kutsal yerleri ve Kabe'yi ziyaret etmemiştir. Osmanlı Padişahlarını sözde veliyullah düzeyine yükselten gözü kara Osmanlı öykünmecilerinin, bu konuyu nasıl açıklayacakları doğrusu merak konusudur.

Sanıyoruz bu denli yeterli olsa gerek. İşte **Osmanlı'nın kanlı tarihinden** birkaç yaprak.. Tüm bunları hangi gerekçeyle savunmak olanaklı ise, Osmanlı'nın polisleri ya da namus bekçileri savunsunlar bakalım. O devrin koşullarına göre bile savunulması şansı var mı acaba bu insanlık dışı canice işlerin. Bir de Türklerin eski kültürlerine bakalım. İslam kültürü ile tanışıp yozlaşmadan önceki tertemiz ve asil kültürlerine bakalım...

Kaldı ki, Türklerin tarihi sanıldığı kadar birkaç bin yıl gerilere gitmekle kalmamaktadır. **Ön Türk Tarihi** araştırmaları -15 bin yıllara dek inebilmektedir. Haluk Tarcan'ın **Ön-Türk Tarihi** son derece öğretici bilgilerle doludur. (*Kaynak yay., İst., 1998*) Yine Mustafa Kemal'in hazırlattığı Türk tarihini derinlemesine inceleyen **Türk Tarihinin Ana Hatları** adlı yapıt da (*Kaynak yay., İst., 1996*)

mutlaka çok dikkatle incelenmelidir. Bu kaynaklardan ve **Kazım Mirşan**'ın elimizde bulunan 7-8 yapıtından öğreniyoruz ki, bugünkü **Türk Tarihi yanlışır!** Değınilen kaynaklar ışığında yeniden yazılmalıdır. O zaman görülecektir ki, Türkler Orta Asya'dan yalnız Ön Asya'ya gelmemiş, hemen tüm dünyaya binlerce yıl önce yayılmışlardır. Kazım Mirşan, bunları kanıtlayan ve bugüne dek bulunmamış, okunmamış yüzlerce tableti Etrüskler'den Urallar'a oradan da Hindicın'e varana dek okumuştur.

Bu durumda, öylesine parlak, uygar, tek tanrılı dine ulaşmış, kadına değer veren bir Türk uygarlığı karşımıza çıkmaktadır ki, binlerce yıla uzanan bu görkemli uygarlık kesitinde Osmanlı dönemi giderek önemsizleşmekte, silikleşmektedir. Yazımızın başlarında da değındik; Osmanlı tarihini reddederek tarihsiz, köksüz kalmayız diye.. **Gerçekten Türkler, 600 yıl boyunca Osmanlı Hanedanı denen, ne olduğu gerçekten belirsiz, Türk asıllı olmayan, yoz, soysuzlaşmış, tuhaf bir hanedanın güdümüne girmişlerdir. Aşağılanmışlar, horlanmışlar, sömürülmüşler, köleleştirilmişler, acımasızca kullanılmışlardır.**

Osmanlı Hanedanı bu uğursuz saltanatını sürdürmek için İslam dini dahil her aracı hiç çekinmeden ve etik dışı, insanlık dışı biçimde kullanmıştır. Bu 600 yıllık Osmanlı hegemonyası dönemi, 15 bin yıla varan parlak ve evrensel Türk tarihi içinde Türklerin tam anlamıyla tutsak edildiği, gerçekten üzüntü duyulacak, acı veren bir dönemdir. Bundan mutlaka dersler almak gerekir. Bu da **Osmanlı'ya körü körüne, bilinçsizce öykünerek değil, onunla yürekli biçimde hesaplaşarak** yapılabilir.

D. Perinçek, "Türkiye, Kemalist Devrimin Osmanlı Devletiyle ve eski toplumla diktatörce hesaplaşmasından geçmeksizin, son 40 yılın az çok dayanıklı çok partili yaşamına varamazdı." demektedir. Yani Türk demokrasisinin yaşamasını, bir anlamda Osmanlı ile yüreklice hesaplaşmış olmasına bağlamaktadır. (*Osmanlı'dan Bugüne Toplum ve Devlet, Kaynak yay., syf. 240, İst., 1991*) Burada, yazımızda yer verdiğimiz, Mustafa Kemal'in 31 Ekim / 1 Kasım 1922 gecesi TBMM'de yaptığı konuşmanın içerik ve biçimine (üslubuna) dönüp bir kez daha dikkatle bakmak gerekir.

Kaldı ki, Osmanlı tarihi de eldeki belgelerle yeniden yazılmalı ve gerçekçi olmalıdır. Osmanlı arşivinin kalan belgeleri de incelemeye alınmalı ve 21. yy. insanının **bilme hakkına** saygı gösterilmelidir. Bu belgeler de incelendiğinde Osmanlı'nın karanlıkta kalan yüzlerini halkımız ve Dünya insanları iyice göreceklerdir.

- **Osmanlıda işkence** ise hem soruşturmada hem de ceza infazında resmen meşru idi. Temel dayanağı 2. Bayezid'in **Umumi Kararname**'sidir. Daha sonraları da bunu dayanak yapan metinler çıkarılmıştır. Falaka en basitidir. Bu işkence Kanunnamesi'nin sahibi 2. Bayezid, "... suçunu işkence ile itiraf ettirin ama bu işi itina ile yapın ve adamı itiraftan önce sakın haaa öldürmeyin.." demektedir. (*M. Bardakçı, Osmanlı İşkenceyi Bile Kanunla Yaptı, Hürriyet, 15.08.99, syf. 16*)
- **Padişahların anaları** bir başka önemli konudur. Kurucu Kara Osman, Bâl ve Mâl Hatun adlı ikiz Moğol kardeşlerle *aynı anda* evlidir. Oysa Kuran Nisa 22-24, aynı anda 2 kız kardeşle evliliği yasaklamaktadır. Oğlu Orhan Bey Bizans'lı 3 eş almıştır :

Horafira, Asporçe ve Teodora. Tüm Osmanlı Padişahları bu 3 Rum kızından soy almaktadır. Bunun ardından gelen hiçbir padişahın anası soy olarak Türk değildir. Ali Kemal Meram, 696 sayfalık kitabında tüm ayrıntılarıyla ve birinci elden kaynaklarıyla bu hazin tabloyu sergilemektedir. (*Padişah Anaları ve 600 Yıl Bizi Yöneten Devşirmeler,*

Toplumsal Dönüşüm yay., 5. Bs., İst. 1997)

Bu kadınlar yani padişah anaları Türk dışında her ulustandır. 57. Hükümetin DSP Eskişehir Milletvekillerinden Sayın Mahir Büyükerman da çalışmaları ile ulaştığı benzer sonucu bize faksla ilemiştir. 1. Murat'ın annesi Rum Horafira'dır. Y. Bayezid'in annesi Bulgar Prensesi Marya, 1. Mehmet'in Bulgar Olga, 2. Murat'ın Sırp Veronika, Fatih'in Sırp Despina, 2. Bayezid'in Kornelya, Yavuz'un Bizans'lı bir Rum cariye, Kanuni'nin Helga, 2. Selim'in Rus Roksalan, 3. Mehmet'in Venedik'li Bafo.... Sonuna dek ayrıksız (istisnasız) böyle gidiyor. 35. Padişah 5. Mehmet'in annesi Arnavut cariye Sofi, son Padişah Vahdettin'in ise cariye Henriette. 3. Padişah Orhan'dan, 36. Padişah 6. M. Vahdettin'e geldiğimizde, Osmanlı genetiği

OSMANLI'YI NİÇİN REDDEDİYORUZ ?

Fransız Devrimi'nin dolayısıyla insanlığın aydınlanmasının öncülerinden J.J. **Rousseau**, iki yy. gerilerden bakınız ne diyor : "Yaşama işini güçleştiren, kurulması gerekenden çok, yıkılması gereken şeydir." (*Toplum Sözleşmesi, Çev. Vedat Günyol, syf. 69, İst. 1965*).

Aybars'ın aşağıdaki değerlendirmeleri son derece yerinde :

"Oysa Atatürk Osmanlı'yı ve onun dayandığı tüm değerleri yıkarak, ulusal egemenliğe dayanan bir devlet kurmak amacıyla çalıştığı için başarılı oldu. Yeni Türk Devleti, Osmanlı Devletinin dayandığı tüm değerleri yıkarak, kendisinin ortaya koyduğu değerler üzerine kuruluyordu." (*Atatürk, Çağdaşlaşma ve Demokrasi, Ergün Aybars, İleri Kitabevi 1994, syf. 99-100*)

Yine Aybars, bu yapıtında Atatürk'ün şu vurucu saptamalarının altını çiziyor (*syf. 107*) :

*"Osmanlı İmparatorluğu döneminin tüm tutumlarının hiçbirini, yeni Türkiye'nin siyasal yapısının tutacağı yol olarak görmeyen **Atatürk**, ulusun güçlü, mutlu ve sürekli yaşaması için devletin tümüyle ulusal bir siyasa izlemesi ve bu siyasanın iç örgütlere dayalı ve uygun olması .."*

Doğrudan Büyük Önder'den aktaralım :

" Ulusal sınırlarımız içinde her şeyden önce kendi gücümüze dayanarak varlığımızı sürdürmek; ulusun ve ülkenin gerçek mutluluğuna, kalkınmasına çalışmak... gelişigüzel büyük özelemler peşinde ulusu uğraştırmamak (İttihat ve Terakki bu uğurda Osmanlı'yı gereksiz biçimde 1. Dünya Savaşı'na sokmuştu)... Uygurlik dünyasından insanca karşılık ve dostluk görmeyi beklemek..." (*Söylev, syf. 310-312*)

* **Mustafa Kemal, pantürkizmi de panislamizmi de açıkça reddetmektedir.**

*

Atatürk, Osmanlı Devleti'nin son yıllarda uygulamaya çalıştığı, İslamcı ve Turancı politikaların Türkiye'nin başına açtığı büyük sorunları, bunların geçersizliğini de belirtmiş, büyük hayaller peşinde koşan, yapamayacağı şeyleri yapar gibi görünen sahteci insanlardan olmadığını söylemiş ve eklemiştir:

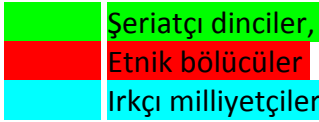
"... biz yaşam ve bağımsızlık isteyen bir ulusuz ve yalnız bunun için canımızı veririz."
(*Söylev ve Demeçler, Cilt 1, Ankara, 1961, syf. 201, Aralık 1921*)

Ge'rrard Tongars, "**Kemalizm, halkı yücelten özellikleriyle on asırlık işin on yıla sığdırdı.**" demektedir. O'na göre Atatürk, insanlık dünyasının evladıdır. (*Atatürk, Çağdaşlaşma ve Demokrasi, Ergün Aybars, İleri Kitabevi 1994, syf. 159*)

Türkiye Cumhuriyeti'mizin büyük kurtarıcısı, kurucusu ve kuramcısı Gazi Mustafa Kemal **ATATÜRK**'ün özlediği ve bizim buyruk kabul ettiğimiz üzere;

"O'nun ölümlü bedeni toprak olmuştur. Fakat Türkiye Cumhuriyeti sonsuza dek yaşayacaktır.."

Ancak altını bir kez daha kalın çizgilerle çizelim ki, uluslar ve onların kurdukları devletler salt savsöz (slogan) ve iyi dileklerle yaşamazlar. Bunun biricik koşulu, Cumhuriyet'in uyanık bekçiliğidir. İnanıyoruz ve umuyoruz ki, 76. Yılında Cumhuriyetimiz bu kadroları yetiştirmiş olsun. O kadrolar ki, Cumhuriyet'i kuşatan tüm tehlikeleri zamanında, derin bir sağduyu ve uzgörü (vizyon) ile ayırmasınlar ve gereğinde **Bursa Söylevi**'nde olduğu gibi müdahale etsinler. Bu kapsamda olmak üzere; açık Cumhuriyet düşmanları olan

dışındaki maskelileri ve sinsi girişimlerini de iyice kavrasınlar ve önlesinler. 2. Cumhuriyetçiler ve Yeni Osmanlılar da kuşkusuz bu grupta. Yine zerrece kuşku yok ki, kökleri gene dışarıda. İçeride de pek yaman işbirlikçileri var. Masum görüntüler yine ön planda. **Osmanlı'ya öykünmecilik aslında iyi niyetli bir kutlama ve tarihe bağlılık değil!**

Cumhuriyet'e seçenek yaratmak istiyorlar. Kutlanması gereken aslında Cumhuriyet'imizin kuruluş yıldönümleri değil mi? Tarihin çöplüğüne atılmış ve insanlık tarihine hemen hemen hiç olumlu bir kalıt bırakmamış olan bir Hanedan.. Aksoy'a göre, "**Osmanlı İmparatorluğu'ndan devralınan miras, iflas etmiş bir babanın çocuğuna bıraktığı mirastır. Kaldı ki, baba ile çocuğun dünyaları da, yaşama bakış biçimleri de baştan sona farklıdır.**" (*Yavuz Aksoy, Bilim Tarihi ve Felsefesi, Yıldız Teknik Üniv. Yay. 290, İst. 1994, syf. 556*)

Bu Hanedan'a öykünmek aslında **kula kulluk düzenini** savunmak değil mi? Oysa biz kendisini her nasılsa Tanrının yeryüzündeki vekili ilan ederek yetkilerini göksel ve sınırsız kılan fakat aslında bizler gibi bir insan olan birilerine kul, onun tebası ve bir ümmet üyesi olmak istemiyoruz! Yeni Osmanlıların gönlünde yatan bunlar aslında. **Kemalizm'i bir türlü içlerine sindiremediler** fakat yıkamıyorlar da.. Neresinden kuşatsalar kazançlarına. Emelleri **Kemalist Devrim'in rövanşını almak**. 21. yy eşliğinde tüm dünyayı o arada Türkiye'yi de yeniden sömürgeleştirmek isteyen küreselleşmeci güçlerin önündeki en büyük engel ulus devlet. Bunu yıkabilmek için, "*tersine değerleri kutsamak*" gerekiyor. Yani ümmete özentisi, beceribilirlerse ılımlı islam üzerinden ilahi hedefleri şeriat devletini ve hilafet düzenini özlüyorlar.

Görüldüğü gibi **oyun pek yaman** ve ustaca oynanıyor. Cumhuriyet'in erdemleri, **Türk Devrimi**'nin görkemi ve emelleri tüm yurttaşlara benimsetilmek yerine, bunlara karşı açıkça cephe açılmadığından, dolaylı yollar yeğleniyor. Aydınlar olarak bizim bunları halkımıza açıklamak boynumuzun borcu. Tabii olmadık çamurlarla karşılaşılıyor bu yurtsever tutumlarımız. Halkımızın tüm bu tuzakları ayırd etmesi gerekiyor. Tıpkı 22 Haziran 1919'da Amasya Genelgesi'nde

Büyük Atatürk'ün saptadığı gibi : “Ulus, yine ulusun azim ve kararlılığı kurtaracaktır.”

Oysa **Vahdettin** “ .. *tebaam bir sürü, ben de onların çobanı..*” diyordu. Onları kurtaracak da batıracak da kendisi idi. **Yüce Atatürk** ise, kendisini ulusunun sade bir bireyi olmanın ötesinde görmeyerek alçakgönüllülüğün inanılmaz bir örneğini sergileyen ve halkının gücüne sonsuz inanç besleyen bir yolun insanıydı. Bu uğursuz saltanatı reddederek yepyeni Türk devletini kurmuştu.

Sorun aslında Osmanlı'nın 700. Yılı'nı falan kutlamak değil. Proje sahipleri aslında mantıksal olarak işin abesliğinin farkındalar. Gelin görün ki, iyi niyetli fakat bilgisi sınırlı bir yığın insanımız bu oyunlara kendilerini kaptırıyorlar. Kahramanlık duyguları, vefa nitelikleri şövence sömürülüyor. Ortada yine fırtınalar estiren bir toplumsal histeri.. Kolektif akıl yine baskılanıyor; öfke, şiddet, histerik çılgınlardan göz gözü görmüyor ve sağduyunun sesi kısılıyor.

Osmanlı'nın kılıç zoruyla egemenliği altına aldığı, haraca bağladığı 24 devlet bugün bağımsızdır. Örn. Suudi Arabistan'a Osmanlı'nın 700. Kuruluş yılını kutlatabilir misiniz? Örn. Bulgaristan'da neden “Osmanlı'dan KURTULUŞ günleri” düzenleniyor?

İstanbul'un fethinin yıldönümlerini kutlamanın ne yararı olduğu da sorgulanmalıdır. Bizim için kutlu olan bugün, Rumlar için kanlı bir soykırım günüdür. Fatih Ayasofya'yı camiye dönüştürmüş, batılı kaynaklara göre kente girişte olmadık zulümler yaşanmıştır. Aradan 546 yıl (1453-1999) geçmiştir. Bunu kutlayarak komşularımızı tahrik etmiş olmuyor muyuz? Düşmanlıkları bilemiş olmuyor muyuz? Büyük Atatürk'ün YURTTA BARIŞ DÜNYADA BARIŞ ilkesiyle ne denli örtüşüyor bu fetihçi, kışkırtıcı davranışlarımız? Tıpkı Osmanlı'nın 700. Yıl kutlamaları gibi.. Hepsi aynı potada aslında. Tüm bunları yeniden gözden geçirmeli ve sorgulamalıyız.⁷

Osmanlı'ya öykünmenin asıl amacı, Türk ulusunu yeniden kula kulluk düzenine, köleliğe, sömürü ve sürü düzenine geriletmektir. 10 Ağustos 1920'de **hain Vahdettin**'ce kabul edilen Sevr paçavrasının değişik versiyonları günümüzde sahnelenmek istenmektedir. **Sevr özlemcileri** içeride ve dışarıda el eledirler. Yurtdışında kimi batılı dostlarımızın Osmanlı araştırmalarına hız vermeleri, Osmanlı kutlamaları yapıp benzer girişimleri teşvik etmeleri de büyük planın parçalarıdır.

Söylev'den alınan şu dizeler ibret dolu değil mi? (*Prof. Dr. Özer Ozankaya, Söylev'den Seçkiler*)

“ Beni İstanbul'dan sürüp uzaklaştırmak isteyenlerin bana bu geniş yetkiyi nasıl verdiklerine şaşabilirsiniz. Hemen söylemeliyim ki onlar bana bu yetkiyi bilerek ve anlayarak vermediler. Yetkiye ilişkin yönergeyi de ben kendim yazdırdım.”

“ Ulus ve Ordu, Padişah ve Halife'nin hainliğinden haberli olmadığı gibi, o makama ve o makamda oturan kişiye karşı yüzyılların kökleştirdiği din ve gelenek bağlarıyla boyun eğmiş durumda. Halifesiz ve padişahsız kurtuluşun anlamını kavrama yeteneğinden yoksun. ”

‘Osmanlı'nın namus bekçiliği’ne soyunmuş çevrelerin bu dizeleri, gözlerini iyice açarak bir kez okumaları gerekir. Mustafa Kemal Söylev'inde açık açık hem de birkaç yerde, Vahdettin'i hain ilan etmektedir. Yıllar sonra yeniden eski defterleri açarak kapanmış sorgulamaları ve tarihin

⁷ İstanbul Belediyesi'nce fetih yıldönümü için yayınlanan **Fetih ve Fatih** adlı yapıtta İskender Pala'nın Fatih'in 8-9 şiirini sansür ettiğini Murat Bardakçı 30/31 Temmuz 1999 gecesi SHOW TV Ceviz Kabuğu programına telefonla katılarak belirtmiştir. Bardakçı'ya göre, bu şiirler Fatih'in sapık cinsel tercihlerini işlediği için kitaba konmamıştır.

hükmünü verdiği konuları deşmenin iyi niyetle ve tarihe saygı ile bağdaşır yanı yoktur. Hele tarihe vefa, kocaman bir masaldır. Tarihe vefa, geçmişe öykünüp bugünü geriye döndürme özlemi ile olmaz. Bunun adı irticadır (gericilik). Tarihe vefa, ondan dersler çıkararak insanlık anlayışını Yüce Atatürk gibi sürekli ileriye taşımaktır. Onun da adı ilericiliktir. Türkiye’de Osmanlı’nın her yaptığını kutsama düzeyinde savunan çevrelerin genelde akılları geriye dönük kesimler olduğuna dikkat çekmek isteriz.

“ Halife ve padişah bu kişi haindir; düşmanların, yurt ve ulusa kötülük yapmak için kullandıkları bir araçtır. Lozan, Türk ulusuna yüzyıllardan beri hazırlanmış ve Sevr antlaşmasıyla tamamlandığı sanılmış büyük bir suikastın yıkılışını anlatan bir belgedir. Osmanlı tarihinde benzeri bulunmayan bir siyasal zafer eseridir! ”

Yukarıdaki bu söz, şanlı Lozan’ı, Türkiye Cumhuriyeti’nin tapusu olan o belgeyi, *Sevr’in tadili* olarak küçümseme eğiliminde olanlara Mustafa Kemal’in geçmişten savrulan bir tokadı gibidir :

“ Lozan, Osmanlı tarihinde benzeri bulunmayan bir siyasal zafer eseridir! ”

Osmanlı ideolojisine bu itibar iadesi girişimleri aslında Türkiye’nin uluslararası alanda saygınlığını ve güvenilirliğini de zedelemektedir. Türkiye’imiz, Büyük Önder Atatürk’ün bize hedef kıldığı üzere **“YURTTA BARIŞ DÜNYADA BARIŞ”** ilkesini dış ve iç politikasında temel araç olarak benimsemiştir. Bu ilke doğru anlaşılıp uygulandığında, olağanüstü önemdedir. **Ulusal Ant** sınırları dışında 1 karış toprakta gözümüz yoktur. Vatan toprağımızın 1 karışını da vermeyiz. Eğer bu ilkeyi hiç zikzak çizmeksizin kararlı biçimde uygularsak, dış düşmanlarımız da azalır.

Gizli gizli emperyalist niyetler besleyen bir Türkiye imajı bize zarar verir. Ermenistan, Suriye, Yunanistan sık sık bizi yayılmacılıkla suçlamıyorlar mı? Böylece bölgemizde köklü bir barış ortamı da zarar görüyor. Birileri bu politikayı kıskırtıyor ve silahlanma acımasızca sürüyor. İçerde de, yapay yaratılan uluslararası gerginlik ortamları demokrasiyi, sosyal adaleti, iç barışı zora sokup, baskıcılara fırsat veriyor.. Sistem, emme-basma tuluma gibi dış egemenlere ve onların yerli işbirlikçilerine çalışıyor.

Yığınlar ülkenin temel sorunlarını konuşup çözümler üreteceklerine, gündem oyuncularının ustaca ürettikleri ve bir taşla değil birkaç, ‘birçok’ kuş vurdukları oyunlara getiriliyorlar. Sözgelimi **olağanüstü bozuk gelir dağılımı** en büyük toplumsal şiddet olduğu halde, ülkemizde yaşayan her 5 kişiden birini oluşturan 13 milyon insan mutlak yoksulluk sınırının altında yaşadığı halde.. Yani günlük gelirleri 1 (bir!) dolardan az olduğu halde, bu yakıcı sorunu ülke gündeminin 1. sırasına taşıyamıyoruz.

Drosera örneği, eğitilmemiş yığınlar dönüp kendisine bu doğrultuda hizmet vermek isteyen aydınını boğmak, susturmak istiyor. Nicesini de vurdu, susturdu. Acep bizi vurmak kurtuluş mu? Yürekli yurtsever **Uğur Mumcu**, “.. her parçamdan binlerce Uğur’lar fıskırır..” dememiş miydi?

Bir an serinkanlılıkla düşünelim : New-York’ta **“Türk Yürüyüşü”** düzenlemenin ülkemize ne yararı olabilir? Yeniçeri giysileri içinde, dehşetengiz bıyıkları, yalın kılıçları, yürek hoplatan keskin palaları, mehteran davullarının anlamsız gümbürtüleriyle acaba dünya insanlarında ne izlenim bırakıyoruz? Böyle yaparak sözde Osmanlı atalarımızın anılarına saygı mı göstermiş oluyoruz? Bir vefa örneği mi bu tavır? Yoksa günümüzde itilip kakılan, vizesiz ülkelerine sokulmayan, hala yoksullukla boğuşan... geliştirmekte olan bir ülke olarak aşağılık duygularımızı mı tatmin ediyoruz? Mehteran’ın 2. Mahmut tarafından Yeniçerilerin bir parçası olduğundan 1826’da kapatıldığını da

anımsamak gerekir. 1912-13'te İttihat-Terakki yeniden açmıştır fakat marşları artık İttihat müziğidir. **“Yani Osmanlı da redd-i miras yapmış.”** tır. (Murat Bardakçı, Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, syf 114-5, Mayıs 99, İstanbul)

* Niçin Batılıların kafasında Osmanlı terör ve zulmünü tazeliyoruz?
Sadistik, narsisistik hastalıklı bir kişilik yapısının ürünü değil mi bu davranış?

Batılıların tarihsel belleğine kazınmış **“barbar Türk”** imajını silmeye bir katkısı oluyor mu bu yürüyüşün? Böyle yaparak batılıları korkutabileceğimizi mi sanıyoruz yoksa? Yoksa kendimizi devekuşu gibi aldatıp aslında “ 21. yy. eşliğinde uygar, barışçı, ekonomik-bilimsel-kültürel yönlerden kalkınmış güçlü bir Türkiye örneğini dolayısı ile bunun bir sonucu olarak uluslararası saygınlığı başka nasıl elde edebiliriz?” diye sormanın tam da zamanı değil mi?

İnsanların bilinçaltına kazınmış nefreti, ürküyü, korkuyu ve düşmanlığı uyarmanın bize ne yarar sağlayabileceğini kim açıklayabilir? Batı karşısındaki aşağılanmışlığımıza karşılık konulan ilkel bir tepki değil mi bu yapılanlar??

Tam tersine, akılcı politikalarla Batı’lıların yüzyıllardır kafalarında yer etmiş **Osmanlı / Türk paranoyasını, fobisini, sendromunu** aşmalarına yardımcı olmamız dış politikamız ve insanlığın ulaştığı olgunluk aşaması bakımından daha uygun değil midir?

Bu yüzden, bu hamasi, akıl yerine toplumsal bilgisizlikleri ölçsüz kitlesel coşkulara dönüştürerek ülkemize zarar veren davranışlardan herkes kaçınmak zorundadır. Buna, kaynak darlığından yakınlardan gene de Osmanlı’nın 700. Yılıni kutlamak gibi akıl dışı bir işe 3.9 trilyon TL ödenek ayıran yöneticilerimiz de dahildir.

Sahi Selçuklu Devleti’nin, Gazneliler’in, Hunlar’ın, Göktürkler’in..... kuruluş yıldönümlerine ne zaman sıra gelecek?

Mısır’da 267 yıldır kurulu, resmi dili Türkçe olan Türk Memlûk Devletini -ki adı **Devlet-üt Türkiye’dir!**- Yavuz 1567’de Ridaniye seferi ile yerle bir ederken neden onların Türk oluşunu, resmen Türkçe konuşmalarını ve adının “Türkiye Devleti” olduğunu dikkate almamıştır?? Osmanlı öykünmecilerinin bu soruya yanıtları çok merak konusudur. Bugünkü Mısır’da tarihler acaba “Osmanlı Padişahı Yavuz geldi, bizi kurtardı..” diye mi yazmaktadır? Bu olası mıdır?

2. Beyazıt’ı Ankara Savaşı’nda 1402’de yenen Timur, Yıldırım’ı demir kafeste yanında gezdirirken **“Bre Frenk dölü”** deyimini niye kullanmıştır?

Prof. İlhan Arsel, Bilim ve Ütopya’da çıkan bir yazısında [Osmanlı ve Hoşgörü(!), Mayıs 99, sayı 59] “Yapılacak şey Osmanlı’yı yüceltmek ve onunla övünmek değil, fakat insanlarımıza Osmanlıların kötülüklerini sergilemektir. Osmanlı’nın kurduğu devlet, Türk’e özgü değil fakat Türk’ü dışlayan, hakir kılan, zulüm altında tutan bir devlet olmuştur.”

Bize yaraşan, **Osmanlı Hanedanı ile hesaplaşmaktır.** Cumhuriyet bunu 1 Kasım 1922 günü yapmıştır. Saltanatı kaldırarak Hanedanı vatan haini saymış ve ülke dışına kovmuştur. 3 Mart 1924’te çağdışı bir siyaset aleti durumuna getirilen Halifeliği kaldırarak eylemini tamamlamıştır. Şimdi bunları geri mi alıyoruz? Yanıtı Büyük Devrimci’nin ağzından verelim :

**“ 3 Mart (1924) Osmanlı Hanedanı'nın Türkiye dışına çıkarılması önerisi :
Halife yerinden indirildi, Halifelğe son verildi; yerinden indirilen Halife ile Osmanlı Hanedanı'nın bütün üyelerinin, Türkiye Cumhuriyeti ülkesinde oturma hakkı sonsuz değin⁸ kaldırıldı.”**

“ Müslüman halkı, önem ve anlamdan yoksun bir halife konusuyla uğraştırıp kandırmaya çalışanlar, yalnız ve ancak müslümanların, özellikle de Türklerin düşmanlarıdır. Böyle bir oyuna kapılmak da ancak ve ancak bilgisizlik ve aymazlık belirtisidir.”
(*ATATÜRK, SÖYLEV'den seçmeler, Prof. Dr. Özer Ozankaya*)

Osmanlı'nın bize zarar veren mirasını reddetmek, aklımızı geriye dönük olmaktan kurtarıp ileriye bakmak zorundayız. Biz **Türkiye halkı**, Osmanlı Hanedanı'nın 3 kıtada çok sayıda ulusa yaptığı fütühat, ganimet, yağma, haraç, köleleştirme, devşirme... zulmünden sorumlu değiliz. Binlerce yıllık şanlı Türk tarihi, Osmanlı hanedanı döneminde kirletilmiştir. Türkler, uğursuz bir hanedan güdümünde sürüleştirelmıştır. Dini de siyasetlerine alet eden bu takım, tüm dünyayı **“dar-ül harb”** ilan ederek sayısız Türk insanının kanını 3 kıtada gereksiz yere dökmüştür. Elde edilen ganimet, talan, yağma saltanatın haremine, keyfine gitmiştir. Fethedilen yerlerde insanların dinlerine karışmamak bir hoşgörü örneği değil, bilinçli bir politikadır. Çünkü onlardan buna karşılık yüksek bir ek vergi haraç / cizye alınarak gelir sağlanacaktır. Hıristiyanlar serflikten (köle) kulluğa terfi ettirilmişlerdir. Feodalizm ve kilise baskısından bunalan halk Osmanlı'nın sözde “güvenli kulları” olmuşlardır. Osmanlı yönetimi, işgal ettiği toprağın halkını serflikten kurtardı, ancak, “kul”laştırdı. Kavm-i necip sayılan Araplar ise Osmanlı'nın atamaları ile yönetiliyor fakat din vergisi (haraç, cizye) vermiyorlardı. Buna karşın Hicaz Emiri, Kurtuluş Savaşımızda İngilizler'le bir olup Türk askerlerini arkadan vuruyordu!

Osmanlı tebası vergi verdikçe iyi idi, vermediği zaman tepesine biniliyordu. (Murat Bardakçı, *Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul, syf. 137*)

“ İtiraf edelim ki, biz üç buçuk yıl öncesine değin bir insan kalabalığı (sürü) halinde yaşıyorduk. Bizi istedikleri gibi yönetiyorlardı. Dünya bizi, bizi temsil edenlere göre tanıyordu. Üç buçuk yıldır tamam bir ulus olarak yaşıyoruz. Bunun maddi ve açık tanığı, hükümetimizin biçim ve niteliğidir ki, onu yasa Büyük Millet Meclisi diye adlandırdı. ”
(*Mustafa Kemal Atatürk, Ekim 1922, Söylev ve Demçler c. II*).

Osmanlı'nın günümüz gözlükleri ile sorgulandığını ileri sürüp bunu haksız bulanlara :

Onlarla aynı dönemde yaşamış, her şeylerini çok iyi bilen, **Atatürk** eleştiriyor hatta yerden yere vuruyor.. Oysa O'nun bir Osmanlı Paşası olduğunu savlayarak Osmanlı'ya övgü dizme gerekçesi yapmak isteyenler, Mustafa Kemal'in şu sözlerine kulak vermelidirler :

“ İnsanlığın hepsini bir varlık ve bir ulusu bunun bir organı saymak gerekir. Bugün dünya ulusları aşağı yukarı akraba olmuşlardır ve olmakla uğraşmaktadırlar. Bu bakımdan insan bağlı bulunduğu ulusun varlığını ve mutluluğunu düşündüğü kadar, bütün dünya uluslarının huzur ve gönencini düşünmeli ve kendi ulusunun mutluluğuna ne denli değer veriyorsa, bütün dünya uluslarının mutluluğuna yararlı olmasına da elinden geldiği ölçüde çalışmalıdır. ”
(*Söylev ve Demeçler, Mart 1937, Cilt II*)

⁸ Ne yazık ki 431 sayılı bu yasa 1974 affi ile delinmiş ve **Ata'nın aziz anısına haksızlık, hatta saygısızlık** edilmiştir.

Kaldı ki, *karşılaştırmalı tarih* yönteminde ısrar edenlerin ne pahasına olursa olsun Osmanlı'ya toz kondurmamak için, *eşzamanlı karşılaştırmayı* da gözardı ederek tarihin farklı zamanlarından daha kötü örnekleri getirerek akıllarınca Osmanlı'yı aklama pişkinliğine girişmektedirler. Örn. **Vahdettin**'in hain olmadığına kanıt olarak, İngilizlere sığınırken Osmanlı hazinesini soymadığını savlayanlar gibi.. Akşin'in de vurguladığı üzere, her halde bir kimseye hırsızlık yapmadığı için 'aferin" den(e)meyecektir. (*Ana Çizgileriyle Türkiye'nin Yakın Tarihi, 2. cilt, sy. 38-39, Cumhuriyet kitapları, İst. 1997*)

Aybars'ın saptamaları ne denli yerinde :

Osmanlı'nın gözünde tüm Hıristiyan dünyası kafir! Yeryüzünü **"Dar-ül İslam"** ve **"Dar-ül Harb"** diye ikiye ayırıp din adına savaşı (Cihad-ı Ekber) devletin dinsel görevi sayıyor. Oysa **Mustafa Kemal** bunun tam tersini savunuyor : **Yurtta barış, dünyada barış** diyor, savaşı meşru savunma dışında cinayet sayıyor, **tüm insanlık birdir** diyor ve ekliyor :

- **Cihadın en son uygulanışı ise kafire karşı değil, Milli Mücadele'yi yapanlara karşı olmuştur!** (*Atatürk, Çağdaşlaşma ve Demokrasi, Ergün Aybars, İleri Kitabevi 1994, syf. 81-82*).

"Sömürgecilik ve yayılmacılık (emperyalizm) yeryüzünden yok olacak ve yerlerini uluslar arasında hiçbir renk, din ve ırk ayrımı gözetmeyen yeni bir uyum ve işbirliği çağı egemen olacaktır." (*Atatürk'ten Düşünceler, Enver Ziya Karal, syf. 17*)

Şimdi bu veriler karşısında nasıl hem Atatürkçü olunacak hem de Osmanlı Hanedan'ına ve onun ideolojisine mersiyeler yazılacaktır, anlamak gerçekten güçtür. Umudumuz, hiç olmazsa bu derin çelişkiyi bilgi azlığı nedeniyle yaşayanların uyanmasıdır.

"Osmanlı, işgal ettiği yerlerde feodalizmi yıkararak kendi tımar sistemini kurmuş, böylece hoşnutsuzluğu gidermiştir. Çünkü *tımar*; belli bir yere ait vergi gelirlerinin tümünün veya bir kısmının, *dirlik* olarak bir görevliye devri ve bu devir karşılığında da kimi hizmetlerin ona yüklendiği mali, idari, askeri amaçları olan bir sistemdi." (*İlber Ortaylı, Türkiye İdari Tarihi, Ankara, 1979, syf. 91*)

İşgal edilen topraklara götürülen Türklere bir miktar toprak verilecek, **tımar sisteminin toprağa tutsak kılınmış köleleri** olarak **öşür (aşar) vergisi**yle belleri bükülecektir. Yalnız tarımla uğraşacak ve asker besleyeceklerdir. Ümmet-i Muhammet uğruna, devşirilerek kendi soyuna '*Allah Allah*' diye diye kılıç çektirilen "kafirler" ile yanyana şahadete erişeceklerdir.

Ödülleri cennet ve "huri, gilman ve vildan"lardır.

Anadolu'nun değişik yerlerinden fethedilen "kefere" topraklarına yerleştirilen Türklerin oralardan dönüş şansları yoktur. Dönenin cezası ölümdür. 3 kıtaya yayılarak Avrupa'lı tüccarların tüm ulaşım yollarını ele geçiren Osmanlı, en güçlü olduğu zamanda yıkılmaya başlamıştır. Denizlere açılarak keşifleri yapan Avrupalılar, merkantilist felsefe ile zengin olmuşlar, feodaliteyi yıkıp dinde reformu, bilim-sanat-kültürde **Rönesansı** yaşayarak bilimsel teknolojik buluşları ve **Sanayi Devrimini** başarmışlardır.

Savaş teknolojilerini geliştirmiş ve Osmanlı ordularının fetih-talan-yağma-ganimet-haraç sistemini tıkamışlardır.

Toprak büyümesi olanaksızlaştığı gibi, yitikleri de başlamıştır. Dolayısı ile gelir kaynakları da azalmıştır. Saltanatın muazzam giderlerini karşılamak için Türk köylülerine yüklenilmiş, **iltizam** sistemi ile, müstelzimler eliyle acımasızca sömürülmüşlerdir. Matba başta olmak üzere bilimsel buluşlara şeyhülislam fetvası ile “gavur icadadır” gerekçesi ile karşı çıkmıştır. Matbanın Kur’an basımını yasaklayarak 300 yıl geç geldiği, gözlemevinin yine dinsel fetva ile topa tutulduğu... ne olduğu belirsiz Osmanlı Hanedan ideolojisi bilim, sanat ve kültür adına uygarlığa hemen hiçbir ciddi katkı vermemiştir. Anadolu’da “yaygın guatr” sorununun ayırında bile değildir Osmanlı! Oysa Batı, 1830’larda iyotlu tuz ile sorunu çözmüştür.⁹ İlaç Kodeksi, Fransa’da 13. yy’da kullanımdadır, Türkiye’ye ancak 1927’de, Cumhuriyet daha 3-4 yaşında iken, **Atatürk** sayesinde getirilebilmiştir.

Dikkat edilirse, Divan Edebiyatı Saray çevresinde seçkinlerce Osmanlıca üretilmiştir. Halk bundan bir şey anlamamaktadır. *Baki*’ler, *Nefi*’ler, *Nedim*’ler halkı aşağılayan manzum ürünler vermişlerdir. Konular tümüyle fantezik ve halkın sorunlarından, duygularından uzaktır. Sanal aşk nesnelere bir yığın Arapça Farsça tamlama ve adına sanat denilebilirse sözcük süslemeleri ile üst düzey yöneticilere gazel ve kasideler yakılmıştır. *Fuzuli*, **rüşvet** ile kokuşmuşluğu dile getiren ünlü 2’liğini söylemiştir. Türkçe konuşmak en büyük ayıplardandır. O cahil Türkün dilidir.

Belki Koçi Bey Risaleleri ayırık tutulabilir fakat bunların yazınsal (edebi) değeri yoktur. Üstelik Osmanlı yönetimine eleştiri sunmaktadır.

Şair Eşref’in hicivli şiirleri sınırlı bir başka örnek kümesi.

Fakat, daha çok düşünsel yoğunlaşmayı, zihinsel çabayı gerektiren düzyazı örnekleri Osmanlı döneminde üretilmemiştir. (Ç. Gülersoy, *Osmanlı’nın Olumsuz Yüzü, Cumhuriyet, 09.09.96*) C.K. Neumann ve İ. Ortaylı da Osmanlı kültürünün sözel olduğunu, sözlü iletişimi yeğlediklerini belirtmektedirler. (Ali Kırca ile *Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul, syf. 117 ve 121*) Bu önemli bir noktadır; çünkü sözel kültürün yazılı arşivi söz konusu değildir. Dolayısı ile kimi ya da pek çok Osmanlı uygulamalarının, özellikle de belgesi olmasın istenen işlemlerin sözlü buyruklarla yerine getirilmesi anlamına da gelir. Açıktır ki tarih ancak belge ile yazılır.

Osmanlı Hanedanı dışındaki halk ise kendi öz kültürünü Şeyh Bedrettin ile, Dadaloğlu ile, Karacaoğlu, Pir Sultan Abdal, Yunus Emre ile gürül gürül ve öz be öz Türkçe olarak yaşatmıştır.

* Saray tarihçisi **Naima** da bu arada Türkleri aşağılamayı sürdürmüştür...
*

Oysa Hıristiyan tebaa bu arada ticaret yapıp zenginleşmektedir. 1838 Ticaret Anlaşması ile son derece önemli ticaret kapitülasyonları sağlamışlardır. Böylece Osmanlı bir ulusal burjuvazi de yaratamamıştır. Yaratamazdı da çünkü ulusal bir devlet değil, çokuluslu bir imparatorluk idi ve ulusalcılık akımlarına doğası gereği şiddetle kapalı idi. Halife Sultan bir yandan Halife-i Müslimin (*halifeyi ruy-u zemin-i müslimin*) olarak islam cemaatını tebası olarak güdüyor, bir yandan da ‘gayr-ı müslim kefer’ yi devşirme ve dönmelerle, onlardan atadığı valilerle dizginliyordu.

Oysa Osmanlı’ya vergi veren, savaşan Türkler hem aşağılanıyor hem de suçlu görülüyordu. Sürekli yapılan savaşların giderlerini, onların ödediği vergiler ve canları ile karşılamasına karşın, kendilerine potansiyel suçlu gözü ile bakılıyordu.

(*Atatürkçü Düşüncenin Evrenselliği, Hüsnü Merdanoğlu, syf. 49, Ümit Ofset Matb. Ankara, 1999.*)

⁹ Bizde **İyotlu Tuz Tebliği** ile *sofra tuzlarına zorunlu iyot katımı* ancak 1998’de başarılabildiği!

Kaba Türk, Anlayışsız Türkler, Pis Türkler gibi önyargılar vardı. Osmanlı yönetiminde Türk'e yaklaşım o denli aşağılayıcıdır ki, o günlerden kalan aşağıdaki şiir bu yaklaşımı özetlemektedir (*Merdanoğlu syf. 107*) :

*Türk değil mi Merzifon'un eşeği,
Eşek değil, köpekten de aşağı.*

Bu yaklaşıma Türk'ün verdiği yanıt :

*Şalvarı şaltak Osmanlı
Eğeri kaltak Osmanlı
Ekmede yok biçmede yok
Yemede ortak Osmanlı.*

İşte Baki'nin Muhteşem Süleyman'a sundukları (*Merdanoğlu syf. 104*) :

*Her taç yoksulluk ve yokluk ehline baştacı olamaz
Ey hoca Türk toplumundan olanın başı kabadır
Türk, sultan olma yeteneğinden yoksundur*

Nefi'den bir alıntı (*Merdanoğlu syf. 105*) :

“Tanrı Türk'e irfan çeşmesini yasaklamıştır.”

Divan-ı Hümayun yazmanlarından Hafız Hamdi Çelebi'nin 1499 tarihli bir şiirinde,

“**Baban da olsa Türk'ü öldür**” nakaratı kullanılmaktadır. Çelebi, bu sözün İslam Peygamberi'ne ait olduğunu söylemektedir! İşte bir bölüm (*Merdanoğlu syf. 105*) :

*Sakin Türk'ü insan sanma
Bir an bile olsa Türk'le birlikte olma
Türk eline şeker olsa o şeker zehir olur
Türk'ün başını keserken sakın gam yeme*

Aynı Çelebi'nin Padişaha sunulan bir başka yazısında 'Türklerin at sırtında gezen ve çiğ et yiyen vahşiler' olduğu ve **katledilmelerinin vacip** bulunduğu da bilgilerimiz arasındadır.

Bunlar apaçık, koyu bir **Osmanlı ırkçılığı** değil midir? Türklerin aşağılanması değil midir? Türk halkına böylesine düşman ideolojiyi güden Osmanlı Hanedanı'na kimler, nasıl öykünebilir? Görüldüğü gibi bilgisizlik insanları ne denli güç duruma düşürüyor! Bilgi sahibi olduğu halde Osmanlı'yı hala kutsayanlar ise, kuşku kalmıyor ki, aynı kafayı paylaşıyorlar demektir.

Osmanlı toplum yapısı katmanlı idi. İ. Ortaylı da “.. *Osmanlı'nın sınıfsal konseptleri var..*” demektedir (*Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, İstanbul, syf. 91*). Örn. M.A. Kılıçbay'a göre *reaya*, toprağa bağlı köle (*apkriptus glebe*) idi ve ata binip kılıç kuşanması yasaktı. '**Keçi sürüsü**' anlamına geliyordu ve bir reaya'nın sınıf değiştirmesi olanaksızdı.

Bir reaya, 'reaya oğlu reaya' idi; reaya doğar ve reaya olarak ölürdü (Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, Mayıs 99, syf. 88)

İnalcık da Osmanlı Devleti'ni, Asya tipi imparatorlukların birçoğu gibi bir köylü imparatorluğu olarak tanımlamaktadır. (H. İnalcık, Osmanlı İmparatorluğu, syf. 1-14, Eren yay, 1994, İst.) Osmanlılar bu köylü imparatorluğu yapısını ısrarla sürdürerek hem kendi sonlarını hazırlamışlar, hem de Anadolu insanının günümüzdeki gerilik ve yoksulluğunun nedeni olmuşlardır. (V. Timurođlu, Osmanlı'nın Kuruluşu'nu Anmak, Cumhuriyet Gazetesi, 01.05.99)

Shaw'a göre tarihçiler Anadolu Türkmenlerini "öksüz göçebeler" olarak nitelemişlerdir (S. Shaw, Osmanlı İmparatorluğu, c. 1, syf. 34, E yay., İstanbul 1982)

Hanedan seçkinci (elitist) idi. Padişahlar Hıristiyan kadınlarla evlenirler, Hıristiyan devşirmelerden seçilenler Enderun'da (Saray Okulu) özel olarak yetiştirilirdi. Katı *kastik yapı*lı bu sistemde halk çocuklarının, özellikle reayanın saray çevresine girmesi olanağı yoktu. Egemen olan **beyler ve kullar düzeni** idi.

Oysa **Mustafa Kemal** Paşa Osmanlı tarihini *zümreler, hakanlar, krallar tarihi* olarak tanımlar baştan sona.

"Cahilliklerin, sapkınlıkların anası kişisel saltanattır. 600 yıllık bu uğursuz düzene son verdik." demektedir büyük önder **Atatürk**.

O, şeyhlerle dervişlerle, müritlerle, mollalarla, Osmanlı artığı hocalarla savaşım veren, halifeliği kaldıran gerçek bir halk önderidir. O'nu Osmanlı Paşası olarak tanıtmak tarihi saptırmaktır. Osmanlı'ya isyan etmiş, isyan ettirmiş ve Türk ulusunun sıradan bir bireyi olma onuru ile yetinmiştir.

Bilindiği gibi yoksul Türk köylüsünden aşar (öşür) vergisi toplamak için daha sonra müstelzimlere bu işi ihale ederek iltizam yöntemi ile burunlarından getiren Osmanlı yönetiminin bu zulmüne Cumhuriyet kadroları son vermişlerdir. Savaştan çıkmış bir ekonomi, vergi gelirlerinin 1/3'ünü oluşturan bu önemli kaynaktan, Türk köylüsüne verdiği değerın şaşmaz bir özveri ölçütü olarak vazgeçmişti. Çünkü **Ata'ya göre köylü ulusun efendisi** idi :

" Türkiye'nin gerçek koruyucusu ve efendisi, gerçek üretici olan köylüdür. Baylar, diyebilirim ki, bugünkü yıkım ve yoksulluğumuzun tek nedeni, bu gerçeği göremeyişimizdir. Gerçekten yedi yüz yıldan beri dünyanın dört bir köşesine göndererek kanlarını akıttığımız, kemiklerini yabancı topraklarında bıraktığımız ve 700 yıldan beri emeklerini ellerinden alıp gereksiz yere harcadığımız, buna karşılık sürekli olarak aşağıladığımız, küçük gördüğümüz, bunca esirgemezlik ve bağışlamalarına karşılık iyilikbilmezlik, sıkılmazlık ve zorbalıkla uşak düzeyine indirmek istediğimiz bu soylu koruyucunun önünde bugün utançla ve saygıyla kendimizi toplayalım."

(Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, 1 Mart 1922)

Sarıyoruz ekleyecek ne bir tek sözcük ne de katacak yorum var... Osmanlı yönetiminin 700 yıl boyunca Türk köylüsüne yaptıkları bundan daha iyi nasıl ve kim tarafından vurgulanabilir??

SONUÇ OLARAK _____ :

Ünlü Osmanlı araştırmacısı M. Bardakçı, **Osmanlı'nın polisliğine ve namus bekçiliğine** soyunmanın anlamı olmadığını savlamaktadır. (*Ali Kırca ile Siyaset Meydanı, 700. Yılında Osmanlı, Sabah Kitapları 94, syf 132, Mayıs 99, İstanbul ve 6/7 Temmuz 1999, SHOW TV Ceviz Kabuğu'na telefonla katkısı*)

Anayasa Mahkemesi önceki başkanı ve **Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı Yekta Güngör Özden** bir yazısında şu vurguda bulunmaktadır : “.. Nasıl ne olduğu belli Osmanlı'nın 700. Yılı kutlanırken, Atatürk'ün yaptıkları unutturulmak istenircesine ödünler veriliyorsa.... Bir gün hiç kimsenin, hiçbir şeyin anlamı kalmayacak ama Türkiye kalacak, Atatürk unutulmayacak, bunlar da aşılacaktır ” (*‘Yazık’ başlıklı makale, Cumhuriyet Gazetesi, 15.08.99, syf. 2*)

Kuvayı Milliye 7 düvele ve de Osmanlı Hanedanı ve onların kandırılmış hilafet ordularına karşı ölüm-kalım savaşı verirken son padişah Vahdettin ve Sadrazamı, Sevr'e imza koyan Tevfik Paşa arasında geçen şu konuşma herhalde ‘*Osmanlı ile barışalım*’, ‘*tarihimize düşman olmayalım*’ gibisinden tarih bilimi ve bilincinde yeri olmayan duygusal sözler söyleyenleri de uyacaktır :

- Sultanım, özellikle, taht ve saltanatınızın sonsuza dek sürmesini isteyen İngiliz büyük devleti içerde ve dışarda ve her koşulda ne gerekirse esirgemeyip her yolla yardımcı oldu; ama yine de **Yüce Osmanlı düşmanı Mustafa Kemal** bir türlü ezilip yok edilemedi.

- O alçak, o korkak Yunanlılara güvenmiş olmak yüzündendir bütün bunlar! Türkleri denize döküp köklerini kazımaları beklenirken kendileri denize döküldüler! Şimdi ne yapacağız? Bunca Yüce Osmanlı Ailesi, Mustafa Kemal'in haydutları gelsinler de bizi kılıçtan geçirsinler diye bekleyecek miyiz? Ya bunca Yüce Osmanlı'ya hizmet vermiş hükümet üyeleri, onlar ne olacaklar?

Sanıyoruz hiçbir yoruma gerek bulunmuyor.. (*A.K. Meram, Padişah Anaları ve 600 Yıl Bizi Yöneten Devşirmeler, Toplumsal Dönüşüm yay., 5. bs., İst. 1997, syf. 664*)

Büyük Atatürk, çok net biçimde bizim Osmanlı'dan olmadığımızı şu sözü ile belirtiyor :

“ **Bizim ulusumuz, ulusallığı bilmezliğe gelişinin çok acı cezalarını gördü. Osmanlı İmparatorluğu içindeki türlü kavimler hep ulusal inanlara sarılarak, ulusallık ülküsünün gücüyle kendilerini kurtardılar. Biz ne olduğumuzu, onlardan ayrı ve onlara yabancı bir ulus olduğumuzu sopa ile içlerinden kovulunca anladık. Gücümüzün azaldığı anda bizi aşağıladı, horladılar. Anladık ki, kabahatimiz kendimizi unutmaklığımızmış. ”**
(*Mart 1923, Söylev ve Demeçler, c. II*)

Anlamamakta direnenler için daha da açığını yine Ata'nın ağzından aktaralım :

“ **Biz Türk'üz; tam anlamıyla Türk'üz. İşte o kadar! Bize iyi müslüman olmak yeter. Dostlara sahip bulunmak, tam bağımsızlığımızı korumak, her şeyi Türk cephesinden düşünmek. Bu realist bir görüştür; Osmanlı İmparatorluğunu mahveden ideolojiye tepkidir.**”
(*Atatürk'ü Anmak, Muammer Yüzbaşıoğlu, Remzi Kitabevi İst. 1981, syf. 179*).

Çok açıktır ki, Osmanlı'nın ideolojisi kendisinin de yok olmasına, mahvolmasına neden olmuştur. Çok uluslu, yayılmacı (emperyalist) bir ümmet topluluğunun yanlış ideolojisine

bizim Cumhuriyetçiler olarak tepkimiz vardır; o da **ulus devlettir**.

“ Türkiye halkı, bağımsız koşulsuz egemenliğe sahip olmuştur. Egemenlik, hiçbir renkte, hiçbir biçimde, hiçbir anlam ve yol göstericilikte ortaklık kabul etmez. Halife olsun, unvanı ne olursa olsun, bu ulusun yazgısında hiçbir pay sahibi olamaz. ”

(18.11.1922 / TBMM Gizli Celse Zabıtları, c. III, syf. 1052)

Tarihçi **Karal**, Atatürk'ten aktarıyor (Atatürk'ten Düşünceler, Enver Ziya Karal, syf. 25):

“ Yeni Türkiye'nin eski Türkiye ile hiçbir ilişkisi yoktur. Osmanlı hükümeti tarihe karışmıştır. Şimdi yeni bir Türkiye doğmuştur. ”

İşte bu doğrudan kaynaklara bakarak Türkiye Cumhuriyeti'nin **Osmanlı'nın redd-i mirası** temelinde kurulduğunu söylüyoruz. Bu bizim kişisel yargımız olmanın çok ötesinde, doğrudan, Türkiye Cumhuriyeti'mizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ün yargısıdır.

“ Bugün ulaştığımız sonuç, yüzyıllardan beri yaşanan ulusal yıkımların yarattığı uyanıklığın ve bu sevgili yurdun her köşesini sulayan kanların karşılığıdır. Bu sonucu Türk gençliğine emanet ediyorum. Türk ulusunun yüzyıllar boyunca uğradığı sonu gelmez yıkımlardan kurtulması, içinden çıkabilmek için büyük özveriler gerektiren pis bataklıklara bir daha düşmemesi için gelecek kuşaklara dikkat ve uyanıklık sağlayabilecek uyarılarda bulunmak...”

(SÖYLEV'den seçkiler, Prof. Dr. Özer OZANKAYA, Söylev, syf. 495).

Cumhuriyet'ten yana olmak; net, kararlı ve yürekli bir tutum ister.

İkircikli davranış ve sözlerle, kuşku uyandıran yaklaşımlar Atatürkçülüğe sığmaz.

Biz Cumhuriyet kuşakları O'nun denli yürekli ve kararlı olmazsak, Türkiye Cumhuriyeti'ni sonsuza dek yaşatmak nasıl olanaklı olabilecektir? **Atatürk**, Mart 1923'te Konya'da yaptığı bir konuşmada;

“..gericilere karşı tek başına kalsam dahi yine tepeler ve yine öldürürüm..” diyordu.
(Atatürk'ten Düşünceler, Enver Ziya Karal, syf. 72)

Tarihten ders almanın ancak yürekli ve bedeli olan bir hesaplaşma ile olanaklı olduğu inancındayız. Büyük Atatürk'ün **Gençliğe Sesleniş**'inde altını çizdiği üzere, “.. ülkeyi yönetenler gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde ...” bile olsalar, **Cumhuriyet'e uyanık bekçilik** görevimizdir.

Bunu yaparken, Osmanlıları günümüz ölçütleriyle de yargılamıyoruz. Kendi ortam ve zamanlarının koşullarını göz önüne alıyoruz ve dersler çıkarmaya çalışıyoruz. **Eşzamanlı tarih** (senkronize tarih) anlayışını da dikkate alıyoruz. Yani Osmanlı devrinde dünyanın öbür yanlarında neler oluyordu, onlara da bakıyoruz. Ayrıca bir tuzağa daha düşmememiz gerekiyor :

O da **transkripsiyonist tarihçilik**. Yani Osmanlı arşivlerinde ne varsa esas olarak ona dayanmak. O zaman tarihçiler yalnızca *aktarımcı* (nakilci) olurlar. Sıkı Osmanlıcılar bu yöntemi dayatıyorlar akıllarınca. Osmanlı arşivleri **vakanüvistlere** dayalı. Yani resmi Osmanlı tarihi. Bu kapsamda oluşan belgelerin arka planları araştırılmadan tarihçilik yapılabilir mi? Salt arşiv belgeleriyle kendini sınırlamak kısır, aldatıcı ve aynı zamanda tehlikeli değil mi? O belgelerin kendilerinden çok, nasıl oluştuğu kimi kez daha da önem kazanır ve tarihi asıl onlar aydınlatır. Örn. **Mustafa Kemal Paşa**'nın Anadolu'ya çıkışı için hazırlanan yetki belgesi..

Salt bu belgenin içeriğine dayalı tarihçilik olabilir mi? Mustafa Kemal *karşı belgelerle* bu yetkinin aldatici olduğunu, içeriğini kendisinin önemli ölçüde düzenlediğini **Söylev**'inde ve anılarında belirtmiyor mu? Sonraki tüm gelişmeler ve Osmanlı Hanedanı'nın ulusal kurtuluş savaşımıza ihanetleri Ata'yı doğrulamıyor mu?

Dolayısıyla dışarıdan da Osmanlı tarihine bakmak zorunlu. Hele hele karşıtlarının yazdıklarına bakmak kaçınılmaz. Yunan tarihçi ya da Hammer tarihi gibi küçümsemeler, aynı zamanda doğal karşılık olarak Türk tarihçilerinin suçlanması, reddedilmesi hakkını doğurur. Hele aradan zaman geçtikten sonra serinkanlı tarihsel çözümler yapmak olağanüstü önemli. Zaten tarih bilimcilerinin işlevi de bu. Ondan gerekli dersleri çıkarabilir ve benzer yanlışları yapmazsak, tarih yinelemek (tekerrür etmek) zorunda değildir. "*Tarih tekerrürdür*" tekerlemesi, ondan ders alıp akıllanmayanlar içindir. Biz akıllı olalım, '*dünü bilelim ki günümüzü anlayabilelim*' diyoruz. Tarihte kurulan irili ufaklı Türk devletlerinin sayısı 100 (yüz!) dolayındadır. 16 tanesi ise büyük devletlerdir ve Türkiye Cumhuriyeti bunların sonucusudur.

"Osmanlı devleti ne yazık ki ölmüştür. Babıâli hükümeti ne yazık ki ölmüştür; affedersiniz, hata ettim! Ne yazık ki demeyecektim, iyi ki ölmüştür. Çünkü onlar ölmeseydi ulusu öldüreceklerdi. Osmanlı tarihi baştan nihayetine kadar hakanların, padişahların, şahısların, en nihayet zümrelerin hal ve hareketlerini kaydeden bir destandan başka bir şey değildir..."
(Mustafa Kemal ATATÜRK, 17.02.1923, İzmir İktisat Kongresi açış söylevi)

Dileğimiz, azim ve de kararlılığımız, Türkiye Cumhuriyeti'mizin bir kazaya uğramamasıdır uğratılmamasıdır. Bunun kavgasıdır verdiğimiz.

Yolumuz Yüce ATATÜRK'ün evrenselleşmiş düşüncüsü, yani KEMALİZM'dir; OSMANİZM değil!

İşte özetlediğimiz bütün bu bilgiler ve örneklerini daha da artırabileceğimiz gerekçelerle Osmanlı Hanedanı'nın ya da Osmanoğulları'nın uygulamalarını yerinde görmüyoruz. Osmanlı yönetiminin ideolojisini paylaşmıyoruz. Bu yanlış ve çarpık ideolojinin yarattığı tarihin külfetlerini de üstlenmek istemiyoruz. Bu anlamda köktenci bir red anlayışı içindeyiz.

"İyisi ile kötüsü ile bizim" anlayışını da sığ, kolaycı ve yanlış buluyoruz.

Biz yozlaşmış Osmanoğulları değiliz!

- Dolayısıyla açıkça seslendirelim :
- **Cumhuriyet'ten yana olmak, Atatürk'ün adını ağızına almak ve de Osmanlı öykünmeciliği, yan yana yakışmayan eylemler; onmaz bir çelişkidir.. Osmanlı'yı öven, Atatürk'ten söz edemez!**

Prof. Dr. Ahmet SALTİK (16.08.99 / Edirne)
www.ahmetsaltik.net (Gözden geçirme : 27.5.12, Ankara)

